

Neo-Con'lar

ABD emperyalizmi son 50 yılda kendi ideolojisini tüm dünyaya empoze etmek için her yola baş vurdu. Kore'de feodalizmi yıkan ve demokratik cumhuriyet kuran

köylülere karşı feodal ağaların çıkarları için savaştı. Vietnam'da yine köylülerin demokratik cumhuriyetini yıkmak için yıllarca savaştı ancak yenilgiye uğrayarak

geri çekildi. Şili'de, Arjantin'de, Türkiye'de, Endonezya'da, Filipinler'de ve bir dizi ülkelerde askeri faşist rejimlerle komünizme karşı savaştı. *Sayfa 3'te*

Kıbrıs'ta

★ *Haftalık Siyasi Gazete*
SOSYALIST GERÇEK

30 Mart Cuma 2006, Yıl 10, Sayı:197 Fiyatı:750,000 TL. -75 Ykr. (KDV dahil) İngiltere: 50 p.

**YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST
BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ!**

**ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΝΩΜΕΝΟ
ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ!**

İşçiler-Emekçiler Kurtuluş İçin,

Örgütlü Mücadeleye!

Sermaye sınıfı için önemli olan tek şey elde edebilecekleri en yüksek oranda kârlarını sağlamaktır!

Bunun yanında üretimi sağlayan işçilerin ne yedikleri, ne içtikleri nerede barındıkları onlar için hiç önemli değildir!

İşlerini aksatmadan işleyebilecek durumda olmaları onlar için yeterlidir!

Sermaye sınıfının elde ettiği kârlar, işçilerin çalışması, üretmesi ve sömürülmesi ile elde edilir!

Bu nedenle işçilerin tekrar tekrar çalışabilecek durumda olmaları sermaye sınıfı için yeterlidir!

İşçiler ağıllarda oturmuşlar,

Ayda bir defa et yiyebilirlermiş,

Çocuklarının eğitimini karşılayamazlarmış,

Bunlar sermaye sınıfının sorunu değil!

Bu sorunlara çözüm getirme diye bir dertleri yoktur! Zaten çözüm de getiremezler!

Çalışanlara, işçilere tek kurtuluş kendi sınıfları temelinde örgütlenerek yürütecekleri sınıf mücadelesiyle sermaye sınıfını alaşağı etmeleri sonucunda gelir!

Kurtuluş için sınıf mücadelesini yükseltmeye!

OKU-OKUT-ELEŞTİR-ABONE OL

Neo-Con'lar

ABD emperyalizmi son 50 yılda kendi ideolojisini tüm dünyaya empoze etmek için her yola baş vurdu. Kore'de feodalizmi yıkan ve demokratik cumhuriyet kuran köylülere karşı feodal ağaların çıkarları için savaştı. Vietnam'da yine köylülerin demokratik cumhuriyetini yıkmak için yıllarca savaştı ancak yenilgiye uğrayarak geri çekildi. Şili'de, Arjantin'de, Türkiye'de, Endonezya'da, Filipinler'de ve bir dizi ülkelerde askeri faşist rejimlerle komünizme karşı savaştı.

Neo-con'ların Yükselişi

ABD emperyalizmi komünizme karşı bu savaşı yürütürken tek hedefi vardı. Azami kârlar peşinde koşan tekellerin çıkarlarının ve sisteminin devamı... Faşist rejimlerin uzun süre ayakta durması mümkün değildi. ABD emperyalizmi liberal ekonomisini, yani kendi ekonomik sistemini, emperyalist sistemi örtecek ve kitleleri aldatarak azami sömürünün devamını sağlayacak görünürde herkes için gerçekte ise burjuvalar için demokrasi ideolojisini hayata geçirmek zorunda kaldı. ABD emperyalistlerinin bu dış siyaseti ise neo-conservatism (neo-con - yeni muhafazakarlık) ideolojisi ile yönetti.

Irak savaşı ve Büyük Ortadoğu Projesi bu neo-con'ların ideolojisinin hayat bulmasından başka birşey değildir.

İyi de nedir bu yeni muhafazakarlık? Bu neo-con'lar da kim?

1940'larda Sovyetler Birliği'ne karşı düşman olan ve tek ülkede sosyalizmin imkansızlığını savunan Troçkist entelektüeller daha sonra Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve ABD tipi rejimlerin dünyada hayat bulması için yeni bir burjuva ideoloji geliştirmeye başladılar. Bu burjuva ideolojinin önderliğini de Irving Kristol, Daniel Bell, Irving Howe ve Nathan Glazer yürüttü. Anti-komünist felsefeleri ile Sovyet Sistemine saldırıya giriştiler.

Ancak bu neo-con'ların saldırıları 1956'lara kadar etkisizdi. SBKP 20. Parti Kongresi kararları ve Kruşçev'in gizli konuşması neo-con'ların burjuva emperyalist çevrelerde rağbet bulmasını da beraberinde getirdi.

1980'lere gelindiğinde, Ronald Regan döneminde ABD'nin dış siyaseti neo-con'lar tarafından yönetildi ve uygulandı. Örneğin, neo-con'lardan Jeane Kirkpatrick Regan'ın dış siyaset danışmanı olarak görev yaptıktan sonra ABD'nin BM büyükelçisi olarak ABD siyasetini BM'de hayata geçirdi. BM'de Nikaragua, Şili gibi ülkelerdeki faşist rejimlerin desteklenmesi gerektiğini ve bu rejimlerin komünizmin yayılmasına karşı solcu rejimlerden çok daha iyi rejimler olduklarını açıkça savunuyordu.

Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ne karşı mücadelelerinde elde ettikleri

zafer sarhoşluğu ile neo-con'lar tarihin sona erdiğini ilan ettiler! Neo-con'lara göre komünizmin Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde yenilmesi sayesinde yeni ideolojilere artık yer kalmamıştı! Meta üretime dayalı kapitalist sistem sonsuza dek devam edecek olan bir sistem olarak kendini ispatlamıştı! Artık tüm dünyaya ABD ekonomik ve siyasi sistemi kabul ettirilmeliydi. Buna karşı çıkanlar da gerekirse silah zoru ile devrilmeliydi!

Yeni Dünya Düzeni

Romanya, Yugoslavya ve Kosova'da bu ideolojisi hayat buldu. Kosova savaşı neo-con'ların ideolojisine destek sağladı. Madem tekellerin planlarına karşı duran rejimler askeri müdahalelerle de kolayca değiştirilebiliyor bu yöntem diğer bölgelere de uygulanabilirdi!

Mesela Irak'ta!

Ancak Kosova savaşı ABD rejimi ve dünya tekellerinin BM denetimi altında iş yapmasına engel teşkil ettiğini de gösterdi. Ve Kosova savaşında BM yerine NATO askeri gücü kullanılarak Yugoslavya'da rejim değişikliği sağlandı. Afrika ve Doğu Avrupa'da burjuva sorunlar yumağını burjuva çerçevede çözmede yaşanan sorunlar Yeni Dünya Düzeni'nin yönetimi için yeni kurumlar gerektiğini gösterdi neo-con'lara... Neo-con'lara göre BM hantaldı. Tekeller kolay ve hızlı sonuçlar sayesinde ancak azami kârlarını artıracaklarından uzun süreli ambargolar terk edilerek askeri yöntemler yaygınlaştırılmalı. Ne de olsa soğuk savaştan zaferle çıkan ABD "özgürlüğün koruyucusu" idi ve ne yapıyorsa "insan hakları adına" yapıyordu...

Ve ABD emperyalizminin neo-con ideologlarından William Kristol ve Robert Kagan bu yaklaşımı şöyle haklılaştırıyorlardı 2000 yılında: "Amerika'nın diktatörlerle yönetilen milletlerde rejim değişikliğini güç kullanarak sağlama fikri birçoklarına ütopyacılığı çağırıştırır. Fakat bu en gerçek yöntemdir. Son otuz yıllık

kanıtlar ışığında bunun imkansızlığını iddia etmek art niyetliliğidir".

Emperyalist neo-con ideologlar tekellerin, özellikle de ABD emperyalistlerinin dünyaya hükmetmesi için "askeri saldırı da yapılmalıdır" diyorlar. Bunu da "demokrasiyi götürme", "diktatör rejimleri değiştirme" olarak adlandırıyorlar. Daha 20 yıl önce bu rejimlerin ayakta kalması için her türlü yardımı esirgemeyen neo-con ideolojisi şimdi ise kitleleri aldatmak amacıyla "demokrasi" havarisi kesildi.

"Çift Şerit" Uygulaması

Emperyalist neo-con ideolojisi 9 Eylül saldırısı ile yeni bir fırsat daha buldu. Başına buyruk rejimlerden kurtulmak için yeni yollar açıldı. Neo-con ideolojisini savunan ideologlar (Örneğin, Paul Wolfowitz, Richard Perle, Donald Rumsfeld ve ABD'nin Irak büyükelçisi Zalmay Khalilzad) Irak'ta başına buyruk Saddam rejimini yıkmak ve petrol yataklarını ele geçirmek amacıyla savaşı körüklediler. Bu ideologlar Irak savaşının mimarları olarak tarihe geçtiler.

Bu ideologlara göre Saddam rejimi devrildikten kısa bir süre sonra seçimlerle Irak'ta kurulacak yeni bir rejim sayesinde petrol yatakları devreye sokulabilecekti. Irak'ta sağlanan başarı sayesinde diğer başına buyruk rejimler de ABD'nin gücünden sakınarak ABD'nin öngördüğü rejimlerin ülkelerinde hayat bulmasının yollarını açacaktı.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. Irak savaşından bu yana 3 yıl geçmesine karşın ABD emperyalizminin savaş kayıpları ve harcamaları artarken ABD kamuoyunun Bush rejimine olan inancı da buharlaşmaya başladı. Savaş ABD tekellerine gelebilecek tehlikeleri azaltmak yerine artırdı da... Bu durum ABD çıkarlarının zedelenmesine, rakip diğer büyük emperyalistlerin saygınlığının artmasına yol açmaya başladı. ABD dostu olan çevreler ABD'yi açıklan

açığa eleştirerek hoşnutsuzluğunu dile getirmeye başladı. Tüm bu gelişmeler ABD'nin Irak'tan çabuk çıkmanın planlarını gündeme getirdi.

Irak savaşında bir kez daha görüldüğü gibi insan hayatına değer vermeyen emperyalist neo-con ideologlar meta üretiminin ABD'nin arzu ettiği çerçevede devam etmesi için kendilerine yeni bir ideoloji bulmakta zorlanmadılar. "Çift şerit"ten birisi şimdilik terk edilirken öteki şerit öne çıkarılıyor.

1990'ların başından bu yana yaygın olmasa da bazı ülkelerde uygulanan "yumuşak politika" sayesinde bazı rejimler değiştirilmiş ve kapitalist-emperyalist sömürünün devamlılığı sağlanmıştı. Rejim değişikliği istenen ülkelerde sivil toplum örgütleri USAID, National Endowment for Democracy ve CIA tarafından kurulan bazı "hayırsever kurumlar" aracılığı ile finanse edildi. Ve bu sivil toplum örgütlerinin örgütlediği kitle hareketleri ile mevcut yöneticiler yerlerini yenilerine terk etti. Gürcistan'da "Pembe Devrim", Ukrayna'da "Turuncu Devrim" kuzey Kıbrıs'ta "Yasemin Devrimi" neo-con ideolojisinin "yumuşak politika"ları sayesinde gerçekleşti.

Deney Tahtası

ABD emperyalizminin neo-con ideologları Irak deney tahtasını henüz terk etmeden yeni bir deney tahtasını devreye koydular. Filistin'de Hamas'ı terör örgütü ilan etmelerine karşın Hamas'ın seçimlere katılmasını engellemediler. Tam tersine Fatah rejiminin seçimlerde yenilgiye uğraması için "ince ayarlar" yapıldı. Hamas'ın kontrolünde olan sivil toplum örgütlerine yardımlarını Arab ülkeleri aracılığı ile sürdürdüler. Sonra da "Filistin'de demokrasi sayesinde Hamas'ın seçildiğini" açıkladılar.

Filistin'deki gelişmeler ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi'nin nasıl hayata geçirilmeye başlandığının da göstergesidir. İşçi ve emekçiler sosyalizm ve komünizm ideolojisini savunan örgütlerin içinde değil de dinci-gerici örgütlerin içinde örgütlenmesi ve seçimlerle hükümete gelip emperyalist sistemin kurallarına uyarak hareket etmeleri neo-con'lara göre sorun yaratmaz. Bugün Filistin'de Hamas, yarın Mısır'da İslamcı Kardeşler, bir başka gün Ceyazyir'de dinci gruplar bir yandan terörist ilan edilirken diğer yandan da "yumuşak politika"larla kuzey Afrika'da gericiliğin kaleleri haline getirilecek. Bugün bu şekilde hayat bulan bu uygulama yarın yeni bir neo-con burjuva emperyalist ideolojisi ile değiştirilir.

Ne de olsa neo-con'lar kendilerini Marksist olarak ilan ediyorlar! Bir farkla... Onlara göre insanlığın varacağı son toplumsal düzen komünizm değil global kapitalizmdir!

Parka

Ziya Çelik

ZOR DÖNEM

KSP'nin örgütlenme alanında ciddi sıkıntılar yaşadığı bir gerçektir.

Bunun iki nedeni vardır.

Birincisi, KSP'nin elinde olmadan oluşan koşulların elverişsizliğidir.

Kıbrıs'taki kitle hareketi, referandumdan sonra gerilemiş/geriletmiştir.

Kitlelerin heyecanı, politikliği, olan bitene duyarlılığı dibe vurmuştur.

Sendikalar ve diğer demokratik kitle örgütleri büyük oranda hükümetin oyuncağı haline getirilmiştir.

Geçmiş iktidarlar döneminde, en ufak bir zam ya da politik baskı durumunda kitleleriyle sokaklara dökülen yapılar, köşelerine çekilmişlerdir.

Grev hakkını kullanan sendikalı kardeşlerine geçmiş dönemlerde tam destek veren, hatta dayanışma grevine gidenler, hükümetin uygulamalarına karşı greve gidenleri artık yalnız bırakmış, hatta karşı cepheden "mermi sıkmaya" başlamışlardır.

Toplum, referandumun da sonuçsuz kalmasıyla, yani emperyalizmin milli sorunları çözemesinin

bir kez daha ama bu sefer yaşanarak kanıtlanmasından sonra, köşesine çekilmiş, moral-motivasyonu bozulmuş, siyasete küsmüştür.

Emperyalizm, adanın özellikle kuzeyini suskunlaştırmış, uysallaştırmış, depolitize etmeyi başarmıştır.

Parti'nin iradesi dışında gelişen koşullar bunlardır ve Parti'nin gücü bunları değiştirmeye yeterli değildir.

Ama tüm bu koşullar bizlere "yerimizde oturalım, koşulların iyileşmesini, elverişli hale gelmesini bekleyelim, o zaman örgütleniriz" tembelliğini, vurdumduymazlığını, kendiliğindenciliğini hakim kılmamalıdır.

Buna izin verilmemelidir.

Parti, önce "kendi evini temizlemeli", sonra "dışarıya" açılmalıdır.

Parti'den bağımsız gelişen bu koşullara rağmen, her halükârda yapılabilecek birşeyler varsa ve bunlar yapılmıyorsa, Parti, önce kendine çekidüzen vermek durumundadır.

Bu nasıl olacaktır?

Önce içinden geçmekte olduğumuz tartışma sürecinde Parti Programı, bu program çerçevesinde oluşturulmuş taktiklerimiz masaya yatırılmalıdır/yatırılmaktadır.

İdeolojik-siyasi farklılıklar varsa, bunlar ortaya konmalı, tartışılmalı, sonuca ulaşılmalıdır.

Hatalarımız, doğrularımız, eksilerimiz, artılarımız tespit edildikten sonra artık bahaneler, mazeretler rafa kaldırılmalı ve iş yapılmalıdır.

"İş yapmak" genel ve beylik bir laftır.

Benim işten anladığım da kısa vadede tüm X, Y, Z bölgelerini Parti'nin kalesi haline getirmek de değildir.

Gazetenin düzenli dağıtımından abone bulmaya, etrafımızdaki insanlarla ilişki kurup geliştirmekten kitle toplantıları düzenlemeye, Parti'ye çalışma alanları ve yöntemleri (ayaküstü değil, planlı programlı!) önermekten çevremizdeki insanlara ufak tefeginden büyüğüne kadar iş yaptırmayı öğrenme ve başarmaya (!) dek bir dizi "işten" bahsediyorum.

İşte bu mesele, yani Parti'nin önce kendi içini "tertipteyip" ardından "dışa" açılmayı ve gücü oranında insanları kazanması, organize etmesi, yani örgütlü iş yapmayı öğrenmesi Parti'nin örgütlenmede yaşadığı sıkıntının ikinci nedenini, yani subjektif koşulları bertaraf etmesi demektir.

İçinden geçilen şu gerici dönemde Parti'den devasa atılımlar beklemeyelim.

Ancak süreç gericiyle diyerek de dizimizi kırıp tembellik yapma hakkını kendimize hak kabul etmeyelim.

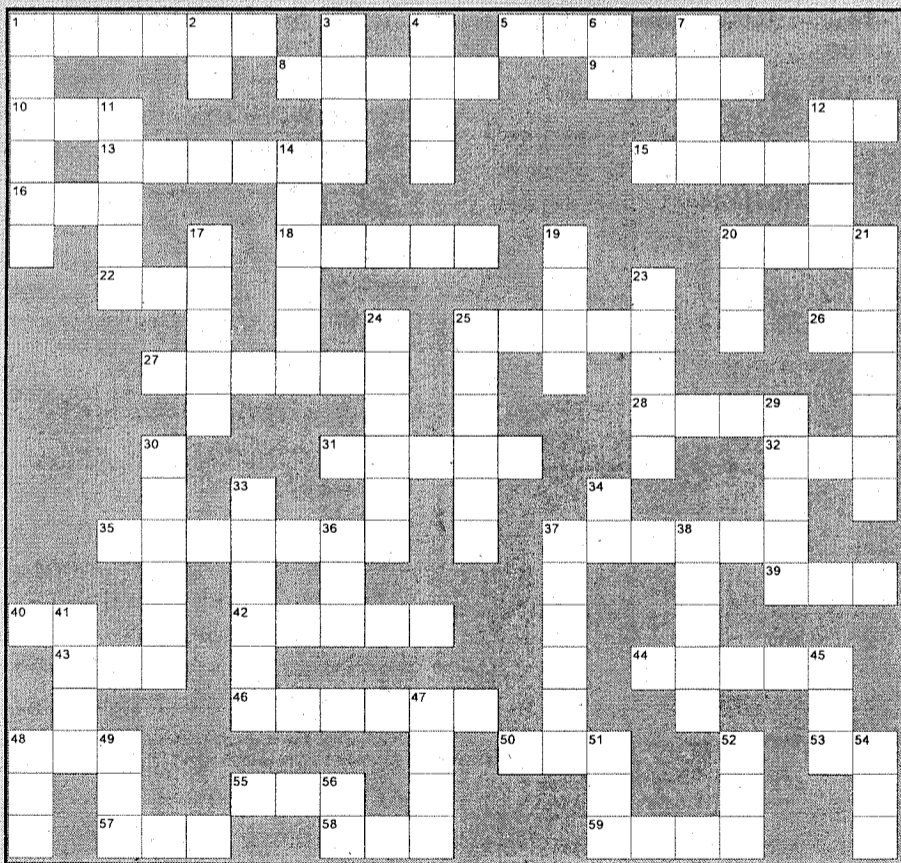
Yapabileceğimiz, elimizden gelen ama yapmadığımız şeyler vardır!

Ve bundan başka KSP de yoktur!

Emperyalizmi adadan atıp, işçi sınıfının iktidarını kurmaya talip olan bir partinin kadroları, üyeleri, sempatanları üzerlerine düşen görev ve fedakarlıkları yapacaklardır.

Yapmak zorundadır.

Aksi, adada alternatif olan tek siyasetin zayıflamasına ve işçi sınıfının kanından, emeğinden beslenenlerin iktidarının devamına yarar.

SOLDAN SAĞA

1. Işıklandırma, Aydınlatma.
5. İçine sokma, İliştirme.
8. Taftan çubuğundan kömür kalem.
9. Hile, Düzen, Dek.
10. Bir acıma sözcüğü.
12. Ateş./ Bestelenmiş her tür şiire batıda verilen genel ad
13. Kum yığını, Kumul.
15. Derebeylik

- Avrupası'nda kendini derebeyin hizmetine adayan kimse.
16. Mahal, Yöre, Mevki.
18. Kethüda.
20. Örtü, Perde.
22. Pirinç.
25. Üvey ana.
26. Utanma duygusu, Ar.
27. Başa kakma, Tukaka.
28. Afyon toplama kaşığı.
31. Mektubun boş yerine düşülen not.

32. Ayrı toteme tapan geniş kitle.
35. Adaklı, Sözlü, Yavuklu, Başıbağlı.
37. Gönül bezeyen.
39. Yol, Tarık.
40. Ata, Baba, Cet
42. Bir yargıyı uygulama, Yürütüm.
43. Gelenek, Teamül, Adet, Töre.
44. Biçilmiş, ama demet yapılmamış ot ya da ekin

- yığını.
46. Kan bağı olarak birbirleriyle evlenmeleri yasak olan kişiler.
48. Zengin, Varlıklı.
50. Zırh cinsinden korunma aracı.
53. Kıl, Tüy
55. Has, Özgü, Ait.
57. Borç.
58. Çivit anlamında eski sözcük.
59. Küskünlük.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Küçük taç.
2. İlkel benlik
3. Ulya, Âli, Ekber, Âlâ, Azim, Ulu, Ulvî, Rahman, Mukaddes,
4. Yalan, Tezvir, Kızb.
6. Çok eski bir tarihi anlatırken kullanılan sözcük
7. An, Us, Zeyrek,

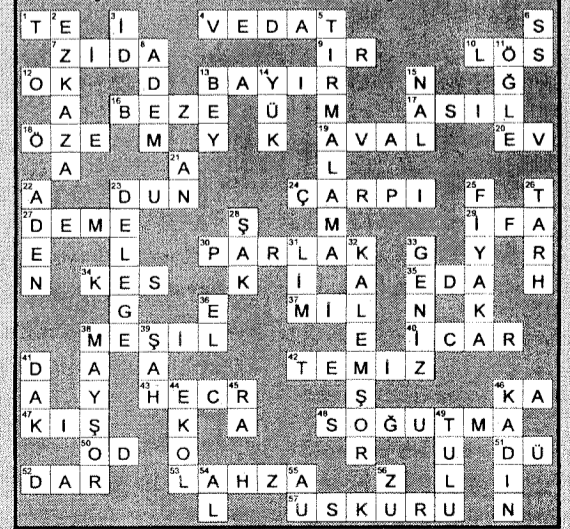
- Zekâvet, Anlak, Bellek, Hafıza.
11. Boş ve saçma söz.
12. Vaka, Olay.
14. Anadolu'nun bazı yerlerinde çulluğa verilen ad, Bekasa.
17. Ehil, Erbap, Usta, Mahir, Üstad, İşbilir, Eksper, Bilirkişi, Kompetan, Mühassız, Monitör.

19. Fazladan, Üstüne üstlük.
20. Yara bezi.
21. Gümrük deposu.
23. Anum.
24. Puside, Muğlak.
25. Akma, Kopal, Akındırık.
29. Bir tür kilim dokuma tezgâhı.
30. Anlaşma, Uyuşma.
33. Dokunma duygusu.

34. Eski Filistin'de bir kent
36. Kal-Lafz-Sühan-Lâkırdı-Kelâm, Kil.
37. Deriden yapılmış kalkan.
38. Gübre, Fısqı.
41. Kurt.
45. Apre makinesi./ Boyun eğme.
47. Usul, Tarz, Biçim, Üslup, Biçem.
48. Düşman, Adı,

- Yağı, Hasm, Hasım.
49. Atasözü, Darbimesel, Vecize./ İddia, Tez, Teorem.
51. Bayramda caddelere kurulan süslü kemer.
52. Mevta, Naaş, Ceset.
54. Kuyruk sokumu kemiği.
56. Ağaç dallarının tomurcuk yeri / Bir tür çuha

Geçen Haftanın Çözümü

Kayıplara Karşı Uluslararası Komite (ICAD) 16-20 Mayıs'da yapılacak olan Kurultayı için gazetemizde yayınlanmak üzere bir Çağrı gönderdi. Aynen Yayınıyoruz:

5. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı'na Çağrı 16 - 20 Mayıs 2006 Diyarbakır - Türkiye

Kayıplara Karşı Uluslararası Komite (ICAD), sisteme muhalif olanların devletler veya devletlerce desteklenen güçlerce gözaltında kaybedilmesine karşı 10 yıldan beri mücadele yürüten uluslararası bir örgüttür. Bu mücadelenin bir parçası olarak şimdiye kadar Türkiye'de (1996), Kolombiya'da (1997), Filipinlerde (1999) ve Almanya'da (2002) olmak üzere 4 uluslararası kayıp kurultayı düzenledi. Bu kurultaylarda birçok ülkelerden bir araya gelen delegelerle birlikte, birçok uluslararası anlaşmanın, yasanın, BM'nin, Uluslararası Ceza Mahkemesinin vb. varlığına rağmen, yaşanan insan hakları ihlallerinin nedenleri üzerine tartışmalar yürütmüş ve yerel insan hakları kurumlarıyla dayanışma eylemleri gerçekleştirmiştir.

ICAD; kampanyalar, eylemler, yayınlar, sergiler, toplantı, panel vb etkinlik ve aktivitelerle gözaltında kayıplar olgusuna ve kayıp yakınlarının durumuna dikkatleri çekmekte ve sorumluların cezalandırılmasını istemektedir.

ICAD'ın Kuruluşu;

1995 yılında gözaltında kayıplar mücadelesinin sembolü haline gelen "Hasan Ocak Kampanyası" sürecinde oluşturulan Demokratik Mücadele Platformu (DMP) ve kayıp yakınlarının ortak çalışmaları ile başlatılan "1.Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı" nda doğdu. 1996 yılında İstanbul'da gerçekleşen ve 14 ülkeden delegenin katılımı ile kurulan ICAD, Türkiye'de yürütülen "Cumartesi Anneleri" hareketinin de örgütleyicilerindedir.

ICAD, 10 yıldan sonra tekrar Türkiye'de. Fakat bu sefer, kayıp olgusunun yaşamın bir parçası haline getirildiği, Kuzey Kürdistan topraklarında, yani Diyarbakır'da yani Amed'de 5. Kurultayını gerçekleştiriyor.

Türk Devleti, ABD ile ilişkileri ve NATO üyeliğinin bir sonucu olarak, Ortadoğu'daki savaş; işgal ve insan hakları ihlallerinde önemli rol oynamaktadır. Yapılacak 5. kurultayda dünyadaki gelişmelerin yanı sıra, Ortadoğu'da ve özellikle de Irak'ta, Filistin'de, Türkiye ve Kürt coğrafyasında yaşanan

gözaltında kayıplar, işkenceler, katliamlar ve tecavüzlerin boyutuna dikkat çekmeyi, halkların kardeşlik elini buluşturmayı ve enternasyonal kavga'nın görevleri üzerine sonuçlar çıkarmayı amaçlamaktadır.

ICAD; Kürt ulusundan kayıp yakınlarının oluşturduğu YAKAY-DER (Yakınlarını Kaybedenlerle Dayanışma Derneği) ile birlikte çalışmalarını yürüttüğü "Savaş ve İşgal: İnsan Hakları İhlalleri, İşkence ve Gözaltında Kayıplar." başlığı altında toplanacak olan 5. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı'na dünya halklarının kardeşlik ve dayanışma ellerini buluşturmaya çağırıyor.

ICAD ve YAKAY-DER, tüm insan hakları savunucularını, aydınları, demokrat kurum ve kişileri 5. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı'nda buluşmaya çağırıyor.

Kurultay programları arasında, Kürt illerindeki gözaltında kayıplar ve insan hakları ihlalleri sorununu yaşamış olan mağdurlarla buluşulacak, kimsesizler mezarlıkları, yakılıp yıkılan köyler gezilecek ve bölgede Türk devleti tarafından yürütülen kirli savaşın sonuçları yerinde tespit edilecektir. Kayıp ormanı için ağaç dikimlerinin ve aktivitelerin yapılacağı Kurultay süreci, Kayıplar mücadelesinde aktif bir mücadele mevzisi olarak rol oynayacaktır. Gözaltında kayıpların akıbetlerinin ortaya çıkarılmasına katkı sunmayı hedefleyen kurultay, sorumluların cezalandırılması talebini bir kez daha ezilen dünya halklarının sesini buluşturarak yükseltecek, oluşturulacak çalışma gruplarında insan hakları ihlallerinin değişik nedenleri üzerinde araştırmalar yapacaktır.

ICAD ve YAKAY-DER tarafından

çalışmaları yürütülen Kurultaya, değişik ülkelerden kayıp yakınlarının katılımı bekleniyor.

Şu ana kadar, Kurultay çağrısına Türkiye'den desteklerini açıklayan kurum ve kişiler:

Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi, Diyarbakır Bağlar Belediyesi, Diyarbakır Sur Belediyesi, Güneydoğu Anadolu Bölgesi Belediyeler Birliği (GABB), Diyarbakır Barosu, Diyarbakır Demokrasi Platformu, DTP (Demokratik Toplum Partisi), EMEP (Emek Partisi), SDP (Sosyalist Demokrasi Partisi), ESP (Ezilenlerin Sosyalist Platformu), İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, İnsan Hakları Derneği Diyarbakır Şubesi, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, 78'liler Vakfı Girişimi, DİSK, Limter-İş Sendikası, Tekstil-Sen Genel Merkezi, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, Barış Anneleri İnisiyatifi, TUAD-FED, TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği), BEKSAV, MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi), Dicle Fırat Kültür Merkezi (Diyarbakır), TOHAV, Göç-Der, Kürt Enstitüsü, Kürt Yazarlar Derneği, Emekçi Kadınlar Derneği, Jinen Azade Sosyalist (JAS), Demokratik Özgür Kadın Hareketi, AMARGİ, Gökkuşluğu Kadın Derneği, Asrın Hukuk Bürosu

Gençlik Derneği (SGD), Özgür Yurttaş Hareketi, Demokratik Alevi İnisiyatifi, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu (TGDP); Fikri Sağlar (Siyasetçi), Akın Birdal (FIDH Genel Başkan Yardımcısı, SDP Onursal Genel Başkanı), Şanar Yurdatan (Düşünce Suçuna Karşı Girişim Sözcüsü-sanatçı),

Ragıp Zarakolu (Uluslararası PEN Türkiye Merkezi Sekreteri ve Uluslararası Yayınlama Özgürlüğü Komitesi Üyesi), Haluk Gerger (Araştırmacı-yazar), Cafer Demir (İHD Onur Kurulu üyesi), Eren Keskin (Avukat ve insan hakları savunucusu), Ayşe Yılmaz (İHD GYK üyesi), Abdurrahman Taşdemir (KESK Genel Sekreteri), Oral Çalışlar (Gazeteci), Celal Başlangıç (Gazeteci), Tomris Özden, Sennur Sezer (Sanatçı), Adnan Özyalçınar (Sanatçı), Suna Aras (Şair), Ferhat Tunç (Sanatçı), İlkay Akkaya (Sanatçı), Yusuf Çetin (Sinema Sanatçısı), Esra Çiftçi (Yazar) Necati Abay (Yazar), Mukaddes Erdoğan Çelik (Yazar), Filiz Karakuş (Cumartesi İnsanları'ndan), Nadire Mater (Araştırmacı-Gazeteci - Cumartesi İnsanları'ndan), Nimet Tanrıku (Cumartesi İnsanları'ndan), Faruk Eren (Kayıp yakını), Emine Ocak (Kayıp yakını), Hasan Karakoç (Kayıp yakını), Hanım Tosun (Kayıp yakını), Naze - Hasan Avras (Kayıp yakını), Mehmet Akdeniz (Kulp'ta bulunan toplu mezar sahiplerinden), Abdurrahman Karakoç (Kayıp yakını), Mehmet Hatman (Gazeteci, Belgesel Film Yönetmeni), Pınar Selek (Sosyolog), Ahmet Şık (Gazeteci), Umur Hozatlı (Gazeteci), Gülizar Tuncer (Avukat), Mihriban Kırdök (Avukat), Keleş Öztürk (Avukat), Gülseren Yoleri (Avukat), Ercan Kanar (Avukat), Hüseyin Aygün (Avukat), İrfan Uçar (Özgür Gündem Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni), Füsün Erdoğan (Özgür Radyo Genel Yayın Yönetmeni), Hrant Dink (Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni), Sedat Şenoğlu (Atılım Gazetesi Genel Yayın Koordinatörü), Osman Baydemir (Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı), Salih Yıldız (Hakkari/Yüksekova Belediye Başkanı), Hürşit Tekin (Hakkari/Şemdinli Belediye Başkanı), Cihan Sincar (Katledilen DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın eşi - Mardin/Kızıltepe Belediye Başkanı), Şükran Aydın (Katledilen Vedat Aydın'ın eşi - Diyarbakır/Bismil Belediye Başkanı), Seferi Yılmaz (Umut Kitabevi - Şemdinli).

NAZIM BERATLI'YA

paradır! Tüm metalarla değiştirilebilen, tüm metaların değerini yansıtan şey paradır! Yani para işçinin emek sürecinde harcanmış olan iş gücünü temsil eder! Değerin bir türüdür!

Değişim değerinin para türü çeşitli adlar alır. Genel olarak metalarda değişim değerinin para türüne fiyat denir. Özel tür bir meta olan iş gücünün değişim değerinin para türüne de ücret-maaş denir.

Kapitalist iş araçları ve iş nesnelere yanında iş gücünü de satın alır, üretim süreci için gerekli herşeyi pazarda satın alır, onları üretim sürecine sokarak üretim yapar. Ortaya çıkan ürünler de onun mülkiyetindedir. Bu ürünlere işçiler, kapitalistin iş yerinde çalışma saatine uygun olarak, tüm çalışma günü boyunca iş gücü aktarmışlardır. Ama kapitalist onların iş gücünü satın alırken onlara gün boyunca ürünlere aktardıkları iş gücü miktarından daha az bir miktara denk düşen bir ödeme yapmıştır. Aradaki fark artı değeri oluşturur. Artı değer para türü de çeşitli adlar alır: kâr, kira, faiz, vergi gibi!

1. Emegin değeri?

Marks'ın değer ve artı değer teorisinde ortaya koyduğu şey, kapitalistin pazarda emek satın almadığı, iş gücünü satın aldığıdır. Tüm metalar birbirleriyle değerlerine uygun olarak değiştirilirler (tekelci kapitalizmde bu ortadan kalkar-tekelci ortalama kârla yetinmez, maksimum kâr peşindedir, diğer kapitalistleri bile 'sömürür') Kapitalist de pazarda işçiden işçinin iş gücünü değerine uygun olarak satın alır (bu da bir genellemedir. Kapitalist sendikalarda örgütlü işçilerin direnciyle karşılaşmazsa her zaman iş gücünün fiyatını değerinin altına çeker). Gel gelelim satın aldığı iş gücünü işçiyi zorlayabildiği saat boyunca kullanabilir. İş gücünü üretim sürecinde bütün gün boyunca ürüne aktartabilir. İşçi yarım günde kendisine ücret olarak verilen değeri emek sürecinde hali hazırda yeni ürüne aktarmıştır, ama o çalışmaya devam etmek, ve böylece kapitalist için artı değer üretmek zorundadır.

Marks öncesi ekonomistler kapitalistin pazarda satın aldığı şeyin iş gücü (emek gücü) değil de emek olduğunu iddia ederlerdi. O zaman da ve de metalar ancak ve ancak eşit değerli olarak birbirleriyle değiştirilebileceğinden artı değerinden türediği bir muamma olarak almaktaydı! Marks öncesi ekonomistler kapitalistin işçiye emeğinin karşılığını verdiğini, çünkü erşey gibi emeğin de eş değer olarak değiştirildiğini iddia ediyorlardı. Bu şartlarda onlar artı değer (kârın) ticaret sırasında,

kapitalistin becerisiyle ortaya çıkan ne idüğü belirsiz bir şey olduğunu iddia ediyorlardı.

Kapitalistin pazarda satın aldığı şeyin işçinin mesela bir günlük emeği değil de, iş gücü olduğunu, ama bu iş gücünü ürüne aktarma süreci olan emek süreci boyunca, bir gün boyunca kullanma hakkını da böylece satın aldığına ortaya koyar!

Marks, pazarda satın alınan emek değil, iş gücü olduğunu, iş gücünü üretim sürecinde kullanılması olan emeğin satın alınmadığını, satın alınan iş gücünün değerinin kaynağı olarak, cevheri olarak emek tarafından, emek sürecinde ürüne ilave edildiğini, ve de iş gücü kendi değerinden daha fazla değer üretme imkanına sahip olduğu için, emek olarak harcanıldığında, kendi değeri yanında artı değeri de ürettiğini ortaya koymuştur.

İş gücü üretim süreci, emek süreci olmamış, emek olarak ürüne aktarılmamış sadece potansiyel olarak mevcuttur. Gerçekleşmesi, ürüne aktarılması için, değer yaratması için emek sürecinde kullanılması gereklidir. Emek süreci olmamış, iş gücü ürüne aktarılamaz! Değer olarak üründe cisimleşmez!

'Peki emeğin değeri nedir? 'Yoktur!', 'Değerli olan, işgücüdür' diyor Nazım yoldaş!

Marks'ın değer kaynağının emek değil de iş gücü olduğu, pazarda eş değer olarak satın alınan şeyin emek değil de iş gücü olduğu tespitini böylece kullanmak istiyor. Unuttuğu, daha doğrusu unutturmaya çalıştığı bir şey var! Emek olmamış iş gücü değer yaratamaz! Hiçbir patron işçinin iş gücünü satın alıp da onu emek sürecinden, üretim sürecinden uzak tutmaz. Hatta işçinin saniyesini bile boş geçirmesini önlemek için bin bir türlü sistemler geliştirir. Çünkü satın aldığı, değeri olan iş gücü, ancak ve ancak emek olarak üretilen ürüne aktarılabilir, değer yaratabilir, ve tabii ki kapitalistin esas amacı olan artı değer yaratabilir!

Değerin cevheri iş gücüdür. Gel gelelim bu iş gücü üretim sürecinde kullanılmamış, emek olarak kullanılmamış sadece bir potansiyeldir. Gerçekleşmez! Tüm işsiz işçilerde iş gücü vardır. Ama kapitalist toplumda iş gücünü satacak bir kapitalist bulamazsa iş gücü iş aletleri ve iş nesnesi ile birleşemez, ürün üretmez, dolayısıyla da işçinin iş gücü üründe değer olarak yoğunlaşamaz! İşçi de aç kalır!

Şimdi de Nazım yoldaştan iş gücü, değer ve emek konusunda inciler dizisini dizelim!

A. "Yâni bir metanın kendi cinsinden değeri, kendi kadar olup,

yoktur!"

Ne demek şimdi bu? Bir meta varsa, onun üretimi için iş gücü harcanmıştır. Onu üretmek için harcanan emek zamanı bilinir! Onun kendi cinsinden değeri, parayla değil de kendi cinsinden bir metayla ölçülecekse onun değeri de aynı miktarda olmak zorundadır. Nasıl yok edilir yaratılan değer?

Tabii ki metalar, dolayısıyla metaların değişimi ortaya çıktı çikalı aynı cins, aynı kullanım değerine sahip metaların değiştirildiğine kimse şahit olmamıştır! Ama onun adı Nazım Beratlı!

Ve tabii ki yaratılan değerleri yok etmekte kapitalizmin ve de kapitalistlerin üstüne yoktur! İnsanlar açıktan ölmektedir, onlar üretilmiş yiyecekleri, iş gücü harcanmış ürünleri fiyat ayarlamasının parçası olarak çöpe atarlar! İş gücüne sahip milyonlarca insanı işsiz bırakıp onların iş gücünün değerlendirilmesini imkansız kılarlar -çünkü iş aletlerinin ve iş nesnelere sahipleri de onlardır ve onlar ürün üretmek kâr yapmamaktadırlar! O halde ürün üretmezler! İşçiler de üretmez, çünkü iş aletlerinin ve iş nesnelere sahibi değildirlir! Varsın insanlar açlıktan ölsün!

B. "Emeği işgücüne çevirip ona değer katan şey, üretimdir...", "İşte o zaman emeği iş gücüne döner ve değeri olur".

İş gücünü emek üzerinden ürüne katarsın, ama üretim üzerinden emeği iş gücünü çevirmek, emeği iş gücüne döndürmek, ve de böylece ona değer kazandırmak Nazım Beratlı ekonomi politikasına özgüdür. Marks öncesi burjuva ekonomistleri bile böylesine saçmalamamışlardır!

C. "Yâni bir kaldırıpta bir ton kaldırabilecek bir adam, bütün gün evde yatarsa, emeğinin hiçbir değeri yoktur."

İşte Nazım Beratlı'nın ele alınan kavramları karman çorman etmesinin ardında yatan burjuva gerici burjuva sınıftadır. Bir ton kaldırabilecek adamın, bir ton kaldırabilmesi, yani iş gücünü kullanarak emek verebilmesi için kapitalizm şartlarında bir kapitalistin ona iş vermesi gereklidir. Kapitalist ona iş vermezse, o bir ton kaldırma yeteneği, kaldırılacak bir ton yükü bir araya gelemez, dolayısıyla da gerçekleşemez! O adamın emek verebilmesi için, yani iş gücünü kullanabilmesi için ilk başta ona iş verecek bir kapitalist bulması gereklidir. Kapitalizm şartlarında kapitalist olmadan emek vermek de imkansızdır! Mevcut iş gücü emek üzerinden ürünlere aktarılamaz! İşçi işsiz olarak evinde yatıyorsa, iş gücü

emek üzerinden, çalışarak ürünlere aktarılamıyorsa sorumlusu onu işsiz bırakan kapitalizmdir!

Ve bir de, hani emeğin değeri yoktu? Şimdi evde yatan emeğin değeri yok oldu! Evde yatmazsa emek (o da ne demekse artık) değerli oluverdi?

D. "Ancak gider, bir işyerinde bir forkliftin taşıdığı yükü taşırsa, bir forklift kadar kazanır."

Dedik ya, Nazım Beratlı ekonomi politikası enteresan bir ekonomi politikası.

Forkliftler yük taşımaz! Forklift sürücüsü forklifti kullanarak yük taşır. Kazanan da forklift değildir, forklift sürücüsüdür! Ve şuna bakınız! Forklift kullanmayan, kendi vücuduyla, bileğinin gücüyle yük taşıyan bir hamalın forklift kullanan bir forklift sürücüsü kadar yük taşımamasını düşünemiyor bile bu yoldaş! Ve sadece bu yoldaş mı? Değil. Tüm kapitalistler soruna bu şekilde yansır. Forklift almak sermaye yatırımı gerektirir. Aynı işi sermaye yatırımı gerektirmeyen hamallara yaptırmak daha kârlı olabilir. O zamanda o ağır yükün altına işçiler sürülür. Çünkü üretim araçlarındaki yenilikler ancak ve ancak daha kârlı olduğu zaman kullanılır kapitalistler tarafından. Onların işçinin eziyetini azaltmak gibi bir derdi yoktur ve olmayacaktır da!

E. "Bir tek emeğin değeri, yâni ücret; ürettiği meta ile ölçülür."

Nazım Beratlı bir yandan emeğin değeri yoktur diyebilmek için Marks'ın değer cevherinin emek değil de iş gücü (emek gücü) olduğu tespitine sarılmaya çalışıyordu, şimdi ise döndü bize Marks öncesi burjuva ekonomistlerinin diliyle hitap ediyor. Ücretin, işçinin emeğinin değeri olduğunu ilan ediyor: emeğin değeri, yani ücret!

Eğer ücret, Marks öncesi burjuva ekonomistlerinin de iddia ettiği gibi işçinin emeğinin değerini yansıtıyorsa, onun eş değeri ise, artı değer nasıl üretilecektir?

Nazım Beratlı Marksist ekonomi politikası, proletaryanın ekonomi politikasını katıyetle kavrayamamıştır. Dolayısıyla da Kapital'i okumadan konuşuyorlar diye başkalarına saldıracağına, kendisi bir zahmet Kapital'i okumak yanında kavramaya da çaba göstermelidir!

Her metanın değeri, bu arada iş gücünün de değeri, onu üretmek için gerekli toplumsal emek zamanı ile ölçülür! Nazım Beratlı emeğe iş gücü üretirmeyi başardığı için, emeğin iş gücü ile, yani ürettiği meta ile ölçüldüğü türü bir hilkat garibesi önermeyle karşımıza çıkmaktadır!

F. "Çünkü, yeniden üretilmesi için yemek yeyip uyumak, yeter..."

BİR CEVAP!

Nedir bu yemek yiyip uyuyarak yeniden üretilen şey? Nazım Beratlı'ya göre bu emektir? Yani çalışmak! İş yapmak!

Nazım Beratlı'nın aşırı saçmalığını bir kenara koyarsak, onun iş gücünden, emek gücünden bahsetmek istediği anlaşılır! Ve böylece de ne kadar burjuva gericisi bir ekonomist olduğu da kesin bir şekilde ortaya çıkar! İş gücünün yeniden üretilmesi için yemek içmek şarttır. Dolayısıyla da yenen içilen şeylerin değeri kadar bir değer iş gücünün yeniden üretilmesi için gereklidir. Ama sadece bu mu? Nerede yaşayacak bu işçi? Malum olduğu üzere Kıbrıs'ta, ki pek çok inşaat işçisi sokakta yatıyor! Nazım Beratlı "sokakta yatsın işçiler" demek istiyor! Böylece iş güçleri daha ucuza mal olur! Bir şeyler giysin mi bu işçiler? Ne gerek var. Kıbrıs sıcak. Çırcıplak gezsünler işçiler. O zaman iş güçlerinin maliyeti daha düşük olur! Soğukta da dunsunlar! Birde iş gücünün yeniden üretimi, sadece mevcut işçinin varlığından ibaret değildir. İş gücünü pazarlamak zorunda olan işçilerin neslinin devam etmesi gereklidir. Yani işçilerin çocuk yapması ve onları büyütmesi. "Ne gerek var?" demeye getiriyor Nazım Beratlı. Dünyada açlıktan ölmek üzere milyonlarca işçi var. Şimdi var olanlar sadece yesin ve uyusun, evsiz barksız ve de giyeceksiz dolaşsın, çocuk da yapmasın ki çocuk bakımı masraflarıyla iş gücü daha pahalı hale gelmesin, bizim memleketteki işçiler çocuk yapmadıkları için nesilleri tükenirse dışarıdan aç açık işçilerden ithal ederiz! Bir de iş gücü her toplumda belirli bir kültürel ihtiyaca sahiptir! "Ne demek kültürel harcamalar" diyor Nazım Beratlı. Gelsinler memlekete yaşasınlar taş devrinde, ki iş gücünün fiyatı iyice düşsün!

G. "Çalışmayan herifin emeğinin, manda pisi kadar değeri yoktur, Karl Marx'a göre."

Bir 'herif' çalışmıyorsa, bu onun iş gücünü tazeleme zorunluluğunu, çocuklarının yaşamını sürdürmek zorunluluğunu ortadan kaldırmaz! Bir 'herif' çalışmıyorsa, onun mesulü kapitalistlerdir! Bu basit olgu Nazım

Beratlı'nın aklına bile gelmemiştir, çünkü onun derdi 'herif' leri aşağılamaktır, kapitalistleri ise korumak!

Kaldı ki kapitalizm şartlarında çalışmayan 'herifler' değil ama zenginlerin değere boğuldukları da bilinen bir gerçektir.

Kaldı ki, kapitalizmde herşey metalaştığı için, içinde zerre kadar değer taşımayan, üretiminde zerre kadar iş gücü harcanmamış, hiç emek verilmemiş nesnelere de metalaşırlar! Mesela şeref! Ve onlar pazarda satılırlar! Nede değerlidirler! Çalışmayan işçinin emeğinin manda pisinden geçtim zerre kadar değeri yoktur. Ama çalışmayan beyzadelerin şerefinin çok değeri vardır! Milyonlar, milyarlar eder o şerefsizin şerefinin değeri!

H. "Ürettiğin malın kalitesi ne? Zira işgücünüzün değerini belirleyen, o!"

İyi ama, şimdi adama sorarlar: senin ürettiğin bu makalelerin, bu emeğin değeri ne? Açık ki kalitesi aşırı derecede düşük! Ama neye ve kime göre! Bilime ve işçi sınıfına göre! Halbuki burjuvazi açısından, bilime düşman kesimler açısından bu makalenin değeri yüksek! Burjuva üniversitelerde böylesi makaleler ve de kitaplar yazan pek çok kişiye profesör unvanı ve bolca para verilmektedir! Ürettikleri mal kalitesizdir! Yalandır. Sahtekarlıktır. Bilimi iğdiş etmektedir! Ama buna rağmen bu bay ve bayanların işgücü çok büyük ücretlerle taltif edilmektedir!

2. Kavramlar.

Hani bir şey bir şeye değerde geçer, bir şey bir şeye değer, veya değmez! O tür, değmek fiilinden gelen bir değer değil ele alınan değer! Bunu hatırlatalım çünkü Murat Kanatlı yoldaş değişmek fiilinden türeyen değişimin, ekonominin, ticaretin konusu olduğunda başka bir anlama sahip olan değişim fiilini, bizim gibi Stalincilerin bir türlü değişmemesi fikriyle aynı anlamı olarak ele almıştı. Kelimeler çok anlamlıysa o kelimenin etrafını çevreleyen ve ona anlamını veren cümleye, kelimenin hangi olayla bağlantılı olarak kullanıldığına dikkat etmek gerekir! Yoksa ticarete kullanılan, bir

metanın başka bir metayla, bir ürünün başka bir ürünle değiştirilmesini konu alan değişim ile, bir kişi veya partinin siyasetinde, ileri veya geri yönde ortaya çıkan değişim karıştırılır! Biraz zor bir iştir bu ikisini karıştırmak! Ama, mümkün!

Nazım yoldaş görüldüğü gibi kavramların kullanımında Murat yoldaşı çoktan solladı! Kavramlar tam bir çorba oldu çıktı!

Değerli bir katkı sundu değer teorisine!

Bu makale her şeye değer! Değerli bir yoldaşın değerli bir eseriydi bu! Tam bir değer!

Ele almamıza deydi!

Nazım yoldaş "Kimse Das Kapital'i okumaz, bana söverler, daha kolay, daha iyi... İşlerine de gelir..." demiş.

Değer mi? Böylesine küfürbaz adamlara değinmeye değer mi? Deymez Nazım yoldaş deymez!

3. İnternet icat oldu mertlik bozuldu!

Epey bir zaman kadar önce Nazım yoldaş internet üzerinden satılan malların meta olmaktan çıktığını ilan etmişti! O dönemde uyarılmıştı yoldaş! Uyarımızı dikkate almadığı metalarla ilgili yukarıdaki makalesinde tekrar ortaya çıktı!

Biz elimizden geleni daha Önce de yaptık, şimdi de yaptık

4. Devrimcilik!

Nazım Beratlı Marks'ı öncüllerinden ayırmak için sosyalist literatüre yaptığı iki katkıya değiniyor!

"Marx'ı, kendi öncüllerinden ayıran iki önemli katkısı vardır, sosyalizm literatürüne: a) Tarihsel Materyalizm, b) Artı Değer Teorisi.

Bir de Marks'ın mezarı başında Engels'in yaptığı konuşmaya bakalım:

"Bilim adamı olarak, buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önemli olan, hiç de bu değildi..."

"Çünkü Marx, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının

bilincini kendisine ilk onun vermiş bulunduğu modern proletaryanın kurtuluşuna yardımda bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o. 1842'de birinci Rheinische Zeitung'a, 1844'te Paris'teki Worwärts'a, 1847'de Brüksel'deki Deutsche-Brüsseler-Zeitung'a, 1848-1849'da Neue Rheinische Zeitung'a 1852'den 1861'e değin New York Tribune'e katkı, ayrıca, bir sürü kavga broşürünün yayınlanması..."

Malum olduğu üzere, gerek tarihi materyalizm, gerekse artı-değer teorisi de bu devrimci çalışmanın parçası olarak şekillenmişlerdir. Devrimci çalışmanın bilimsel ve dolayısıyla doğru bir temelde ele alınmasının kaçınılmaz zorunluluğu olarak yapılan çalışmaların ürünüdürler!

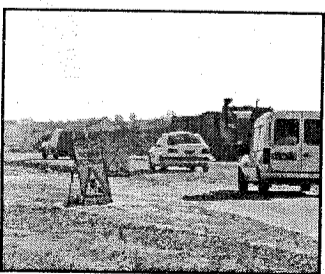
Nazım yoldaş ise malum olduğu üzere komünizmin imkansızlığından, kapitalist devleti yıkmamanın imkansızlığından hareket eder. Burjuvaziye uyum siyasetinin savunucularındandır!

Marks'ı sadece ve basit olarak bilime katkı yapmış birisi olarak gösterme çabası da buradan kaynaklanır!

Marks sadece ve basit bir bilim adamı değildir. O kapitalist devletin yıkımının örgütleyiciliğinin talebi olarak bir bilim adamıdır! Devrimcidir. Marks'ta esas olan da budur!

Sınıf mücadelesi teorisi, ve buna uygun olarak faaliyet. Sınıf mücadelesini kapitalist devletin yıkımı ve proletarya diktatörlüğüyle taçlandırma teorisi ve buna uygun faaliyet.

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyorum,
Yine de Bozuk Yollarda
Gitmeye Devam
Ediyoruz!**

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi
Ödüyorum, Ama
Paralı Eğitim Daha
da Yaygınlaşıyor!**

Los Angeles'ta Büyük Protesto

ABD Kongresi'nin göçmen işçilere yönelik yeni yasa geçirmeye kalkışması 25 Mart günü 500 bin kişinin Los Angeles'ta sokaklara dökülmesine yol açtı. ABD Kongresinin göçmen kaçak işçilerinin ABD'de bulunmasını ağır suç olarak ilan etmeye hazırlandığı bu günlerde böyle bir protesto ile karşılaşması kongre üyelerini iki defa düşünmeye zorluyor.

ABD'nin çeşitli eyaletlerinden yeni yasayı protesto etmek amacıyla gelen kitleler özellikle de Los Angeles'ta yoğun olan İspanyol kökenli işçilerin de katılımı ile göçmen işçileri korumak için yapılan en büyük gösteriye yol açtı.

Bush rejiminin kaçak çalışanları katiller gibi büyük suç işleyenler kategorisine almaya kalkışması rejimin işçilerden ne kadar korktuğunu gösteriyor. Beyaz tişört giyen göstericiler barışçıl olduklarını ve göçmen işçilerin kriminalleştirilmesine karşı mücadelelerini yükselteceklerini

ilan ettiler.

Yıllar önce ABD'ye kaçak çocuk işçi olarak gelip de daha sonra vatandaşı olan 63 yaşındaki Norman Martinez mevcut yasayı şöyle açıklıyor: "Bu ülkeyi inşa eden ve toplumun en zayıf halkası olanlar yabancı düşmanlığının hedefi olarak seçiliyor".

Gerçekten de ABD Temsilciler Meclisi bu yasayı onaylayarak yabancı avına çıkma daveti çıkardı. Yeni yasa işverenlere işyerlerinde çalışanların yasal durumunu bildirme sorumluluğu verirken kiliselere de yardım yaptığı kişilerin yasal olup olmadığını denetleme görevleri veriyor.

"Dini değerler"den, "insani yardım"lardan söz eden ve her türlü gerici ideolojiye dört elle sarılan ABD emperyalistleri kendi ülkelerinde yardıma muhtaç insanlara yardım yapma konusunda dahi ne kadar insanlık dışı davrandığını bir kez daha açığa vurdu.

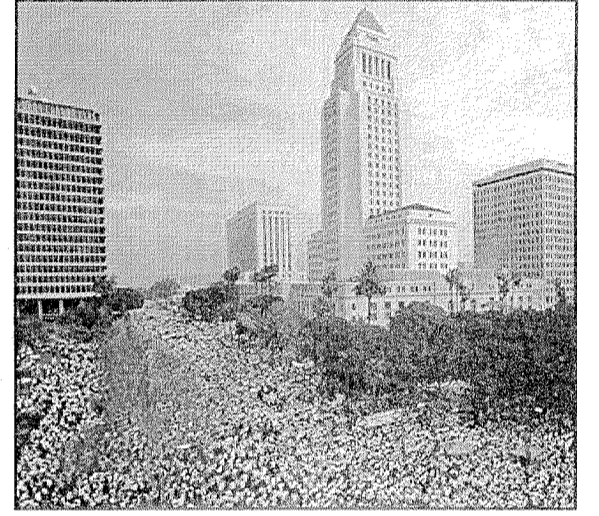
ABD'de 12 milyon dolayında kaçak işçinin birçok zor iş kollarında çalıştığı bildiriliyor. ABD'de çalışan kaçak işçiler legal olarak çalışmak isteseler de ABD rejimi onlara bu hakkı tanımıyor. Rejim özellikle de Orta ve Güney Amerika ülkelerinden ABD'ye gelenlere karşı kısıtlamalar getirerek ABD nüfus dengesini kontrol altında tutma yanında işçileri kaçak işçi statüsünde tutarak daha fazla sömürü altında tutulmalarına hizmet ediyor.

Atalarının göçmen olarak Amerika'ya geldiğini gizlemeye çalışan gericiler, ABD'de göçmen işçilere yönelik af çıkarılmasına karşı bu yasayı geçiriyorlar. Gericilerin bir gerekçesi ise göçmen işçilerin artma

Los Angeles'taki gösteriye katılan yüz binleri "uyuyan devin uyandırılması" olarak adlandıran Illinois Göçmen İşçi Hakları Koalisyonu

Başkanı Joshua Hoyt "göçmen işçilerin bu ölçüde büyük bir mobilizasyonu sı karşısında ABD ekonomisinin bunu kaldıramayacağı iddiasıdır. bu güne kadar olmamıştı" sözleriyle protestoların daha da büyüyeceği sinyali verdi.

Los Angeles'taki protestolara ek olarak Denver, Reno, Atlanta ve göçmen işçilerin yoğun olduğu birçok merkezlerde de protesto eylemleri yapıldı.

Çin'deki Fabrika İşçileri

Son dönemde tekellerin 'gözebeği' Çin'dir. İşgücü yoğunluğu, günde 1 doların altında çalıştırılabilen işçilerin varlığı tekellerin azami kârlarına kârlar katmaktadır.

Dünyanın oyuncak üretiminin yüzde 75'i Çin'de üretilmektedir. Çin'deki İşçi Koruma Kuruluşu'nun 2005 yılında yaptığı araştırmaya göre 8 bin oyuncak üreten şirketlerde 3.5 milyon işçi çalışmaktadır. İncelemeler 300 ile 4 bin arası işçi çalıştıran 13 fabrikada yapıldı. Uzun çalışma saatlerinin uygulandığı, 37.7 C derece sıcaklığın bulunduğu fabrikalarda tehlikeli aletler, zehirli yapıştırıcılar, boyalar ve çözücülerin kullanıldığı, işçilerin dar yatakhanelerde kondukları, ücretlerin Çin'in en düşük asgari ücretinin altında

tutulduğu, ağız bozuk yöneticilerin görevde olduğu raporda yer almaktadır. Çalışma saatlerinin 13-15 saati bulunduğu, haftada bir günün veya bazı durumlarda sadece bir gecenin işçilere izin verildiği öğrenildi. Bu haftada bir günlük veya gecelik izin Eylül-Mayıs arası dönemde ayda bir güne veya geceye düşmektedir. Bazı fabrikalarda ise bu dönemde gece vardiyasındakiler 16-19 saat arasında çalıştırılmaktadırlar. Öğle ve gece yemeği 2.5 saat olarak belirlenmektedir.

Çin iş yasaları 8 saatlik işgünü için en çok 3 saatlik overtime öngörmektedir. Fakat incelemelerde sadece bir tek fabrikada bu şartların yerine getirildiği görülmüştür.

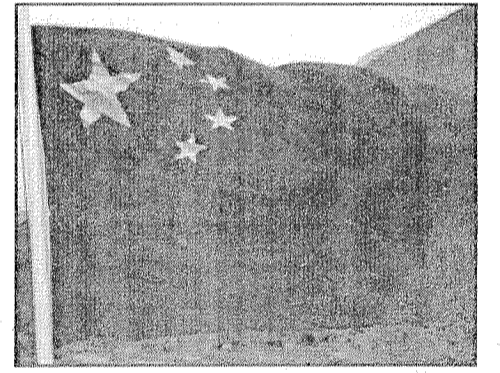
Tüm bu korkunç sömürülerin hüküm sürdüğü fabrikalar dünyaca ünlü tekellerden olan Wal-Mart, Dollar General, Mc-Donald (bilindiği gibi Mc-Donald çocuklar için hazırlanan gıdalarla birlikte bedava oyuncak hediyeler vermektedir) vb. tekellere çalışmaktadırlar.

Parça başı çalışmanın uygulandığı bazı fabrikalarda işçiler saat başı 43 cent kazanabilmek için müthiş bir enerji sarfetmek zorunda bırakılmakta, yorgunluktan kendilerinden geçmektedirler.

Tüm fabrikalarda ceza sistemi de devrededir. Dinlenme saatlerinde bir dakikalık bir gecikme için 18 cent para cezası ücretlerden kesilmektedir. 10 dakikalık gecikme için ise 3.70 dolar kesilmektedir ki bu da bazı fabrikalar için bir günlük ücretin gitmesi demektir.

Genellikle işçilerin çoğu kırsal alandan gelmektedir. 16 yaşından küçüklerin çalıştırılması yasalarla yasaklanmasına rağmen genellikle bu yasalara uyulmamaktadır. Kırsal alandan gelen bu işçiler için fabrika yanında işverenlere ait yatakhaneler bulunmaktadır. Bu yatakhaneler çok kötü durumda olmalarına rağmen hem diğer barınacak yerlerin kirasının yüksek oluşu hem de uzun çalışma saatleri dolayısıyla işçiler tarafından tercih edilmektedirler.

Sendikaların varlığından habersiz

bu işçiler için yönetim tarafından kurulmuş birlikler vardır. Yönetimin atadığı 2-3 çalışandan oluşturulan bu birlikler genellikle ayda bir dans geceleri tertip etmekle görevlidirler. Diğer taraftan da tüm işçilerden ayda 12 cent Birlik için para kesilmektedir. Soygunculuğun bir diğer şekli de bu.

İşçi Koruma Kuruluşu bir fabrikayı ziyaret etmeden gününü fabrika yönetimine bildirdiğinden genelde o gün fabrikada temiz ortam yaratılmaya çalışılmaktadır. Bundan anlaşılması gerekirse işçilerin, tüm bu açıklamaların daha kötüsü bir durumda bulduklarıdır.

Ekonomik istatistiklerde Çin'in senede yüzde 7'lerden fazla bir gelişme yaşadığı gösterilirken diğer taraftan işçilerin müthiş sömürülmesinden hiç bahsedilmemektedir. Bu sermaye yoğunluğunun ne pahasına olduğu ise gayet açıktır.

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyorum,
Yine de 780 YTL
Asgari Ücretle
Çalışmaya Mahkum
Ediliyoruz!**

Görüş

Ali Yalçınay

Örgütsüz Devrimcilik Üzerine...

Merhaba dostlarım...

Koskoca bir kış yavaş yavaş geride bıraktık...

Ben mi yaşıyorum, mücadele içerisinde yaşadığım pratik beni erken mi yaşıyor bilemiyorum ama tecrübe defterimin her gün bir sayfa daha kalınlaşmasını hissediyorum...

Magusa'da gazetemizi satan bir yoldaşım var...

O yoldaşım ile oturup zaman zaman sohbet ederiz...

Bana geçen haftalarda anlattığı çok enteresan bir konu vardı...

Eski bir yoldaşımızla yaptığı bir sohbeti bana aktardı...

Örgütten kopmuş, örgütlü hatta kellesini dahi dava uğruna verebileceğini iddia eden eski bir yoldaşımız...

Nevar ki artık örgütsüz bir konuma geldiğini bana söyledi...

Yani örgütsüz bir devrimci...

"Devrimci" derken o eski yoldaşımın Marksist-Leninist olduğunu iddia etmedim. Ama en azından emperyalizme karşı doğası gereği karşı duran, patronu tarafından her gün ezilen ülkemizde ve bütün dünyada birleşmesi gereken, bu ülkenin gerçek sahibi olması gereken yoldaşlarımızdan biri...

Bana o gün bu yoldaşımızın örgütsüz bir noktada olduğunu aktardı...

Peki nedir partisiz devrimcilik?

Kimin yararınadır?

Kimin zararınadır?

Biraz kafa yoralım bakalım...

Benim çalıştığım yerde bir, iki tane anarşizmi savunduğunu açık açık iddia etmeyen ama çıkarttıkları yayınlardan tutun da yaptıkları eylemlerden, ağızlarından geçen her kelimededen anarşizmi savunan insan olarak belki çok iyi ve çok işlerinde çok başarılı fakat "ne yapmayı düşünüyorsunuz bu burjuvalara ve emperyalizme karşı?" soruma "hiç bir şey yapmayız, yapılamaz!" diye cevap veren büyük devrimci anarşist dostlarım!...

Örgütsüzlüğü savunuyorlar...

Tabii bunlar anarşisttir hadi doğaldır diyelim...

Peki ya devrimciler?

Örgütsüz devrimcilik denen illet!...

Burjuva bir mantıkla düşünelim bakalım...

Patronlar işçilerin birleşip ona karşı cephe almasından hoşlanır mı?

Faşistler, burjuva devleti yönetenler hiç halkın işçi sınıfı önderliğinde onlara karşı örgütlenmesini ister miydi sizce?

Bu anlamda bir devrimcinin "örgütsüz" olması sizce mantıklı mı?

Örgütsüz bir devrimcinin hizmet edebileceği ideolojiler bellidir...

Ya anarşizm ya Troçkizm ya da ikisinin de ortak ana ideolojisi oportünizm yani burjuvazi...

Söylemde "anti-emperyalist" dirler...

Söylemde "Marksist" tirler veya hatta "Marksist" demeye bile utanırlar kendilerine bir yerden sonra...

Ama sonuçta bunu yapmak zorundadırlar...

İspanya devrimin engelleyicisi burjuvaziye yani örgütsüzlüğe, ilerici insanların, kitlelerin, devrimcilerin örgütlenip devrimi gerçekleştirmesine en büyük engel burjuvaziye en büyük desteği çeken anarşistler ve troçkistler değil miydi?

Kafamızı biraz daha yormaya çalışalım...

Kafamı en çok bulandıran ve düşündükçe hem beni Nasrettin Hoca fıkraları gibi güldüren hem de düşündüren ideolojik akım; postmodernistler...

Çok ilginç insanlardır...

Devrimcileri de burjuvaları da patronları da işçileri de aynı kefeye koyup dünyaya bir "yorumcu!!!" felsefe ile bakan entelektüel karşı-devrimciliğin en ilginç ve en "kafayı yemişliğin" versiyonu...

Onlar da devrimcileri, işçileri, emekçileri halkı, "aman ha örgütlenmeyin ne gerek var zaten birgün her şey bitecek, kurtarın kendi kendinizi, zaten birgün tekrardan birer kaplumbağa olacağız!!!" diye avutmuyorlar mı...

Alın işte sizce "örgütsüz devrimcilik"...

Pardon devrimcilik yazmışım: düzeltiyorum: "devrim düşmanlığı!..."

Aşırı duygusallık meselesine gelelim...

Bu hiçbir zaman teori ve pratiğin önüne geçmemelidir...

İnsanız, belki birçoğumuz küçük burjuvayız mesela ben proleter falan değilim...

Espri, şaka, lafazanlık desiniz keyfim olduğu sürece üstüme de yoktur bu tür dallarda ama bazı konularda ise pratik yaşam içerisinde tecrübe sayfalarımdır...

Bir Marksist-Leninist'i yerle bir edebilecek ama belki bazen de insan olduğumuzu bize hatırlatan insan doğasında var olan hisler...

Kimle hangi konuda ne açıdan ne derece etkilendiniz veya etkilenmediniz ayrı bir konudur...

Geçtiği gün örgütten de kopar, "ben sosyalistim, ben komünistim, ben şöyle devrimciyim ben böyle devrimciyim" diye ortada dolaşır durursunuz, Marksist yapıya alternatif üreteceğim diye gider "burjuvazinin emrinde, oportünizmin emrinde" olan ama bunu açık açık ifade etmeyen bir yapı kurar veya tek başına devrim yapacağını zanneden bir doğal anarşist olup çıkarsınız...

Sözde bunları reddedersiniz ama yaptığımız iş buna hizmet etmekten başka bir işe yaramayacaktır...

Örgütsel ilişki ile örgütlerle veya mücadele arkadaşlarımızla aranız sizi örgütsüzlüğe zorlamalı mıdır? Veya savunulan teori ve pratiğin yetersiz olduğunu düşünmek ama bunu düşünürken de mevcut koşulları incelemeyen hareket etmek devrimcilik midir?

Kısa ve öz olarak yorumum şudur: "Küçük burjuva maceracılığı ve sloganvari devrimcilik veya örgütlülük!..."

Sınıf mücadelesi denen şeyin keskin bir mücadele olduğunu geçen süreç içerisinde pratikte anlamışsak, ortada da bir örgüt varsa ve sağlam bir ideolojik duruşa veya siyasete sahipse, veya öncü ve örgütlü müfreze tarafından yönetiliyorsa veya onu da geçtim ilerici veya gerici toplumsal bir yapıya sahipse o örgütte bulunup çalışmalı ve hedefi amacı öncü müfrezinin belirttiği şekilde öncü müfrezinin gösterdiği hedefte ilerlemek olduğunu "örgütsüz sosyalist" veya "örgütsüz devrimci"lerin anlaması lazım...

Bir artı bir iki ettiği sürece yani bilim denen şey, diyalektik var olduğu sürece bu böyle olacak...

Türkiye 1980 sürecini ele alalım...

Ben 1980 sürecini belgesellerden, çevremden az biraz internetten ve kitaptan öğrendim...

O dönemlerde Dev-Genç İstanbul şubesinin başkanı bir adamın konuşmasını izledim...

Adamın söylediği çok doğru ve çok net bir şey vardı...

Aynen şunu söylüyordu konuşmasında:

"O dönemlerde 80 tane örgüt vardı, ama ideoloji 80 tane değildi!..."

Doğru...

Adamın ideolojik duruşunun ne olduğunu bilmiyorum ama çok doğru ve çok net bir söylem...

Marks şöyle diyor: "Eğer işçiler... burjuvazinin direncini kırmak için... burjuva diktatörüne yerine kendi devrimci diktatörünü geçirirlerse... devlete devrimci ve geçici bir biçim verirler"

Yani burada Marks hedefimiz olan proletarya diktatörüne ve sınıfsız topluma gidiş yolundan bahsediyor...

Peki Marks, Engels, Lenin, Stalin, Dimitrov yani ideolojinin ve devrimciliğin bu ustaları ve bize yön verenler tek ve bu yegane örgütlülüğü yani devrimciliği aşılarken 80 tane farklı teori mi yarattılar?

Böyle saçma sapan bir şey yok...

Tam tersine esas örgütlü olması gerekenin bizler olmasını bizlere aktarmak için sayfalar dolusu kitaplar yazdılar...

E peki bu durumda örgütsüz bir "devrimcilik" bir "anti-emperyalist, anti-faşist" konum sizce mümkün müdür?

Mümkün olduğunu iddia etmek acaba kime hizmet edecek...???

Cevabımı yukarıda da yazdım....

Başka alternatifi yok...

Başka çözüm yolu yok...

Çıksın "karacılar, kara-kızılılar, sol devrimciler ve mor bayraklılar" lafazanlıklarını yapsınlar...

Burjuvalar da yapsın zaten yapmazlarsa şaşarım...

Hedef devrim ise proletarya diktatörüne ve sınıfsız toplum ise...

"Örgütsüz sosyalistmiş, örgütsüz devrimcilikmiş!..."

Bu yoldaşlarımız 1980 sürecini İspanya'daki olguyu ve bugünkü mevcut yapısını incelesinler derim ben...

Daha çok örnek de verilebilir, durup bir saat anlatmayacağım...

Ha birde unutmadan bir zamanlar devrimci şimdilerde sosyal demokrat takılan eski yoldaşlarımızdan bir kişiyle konuştum birkaç gün önce...

Kendisi "ilerici" olduğunu iddia eden bir gazetenin de yazarlarından birisi...

Bana aynen şöyle söyledi...

"Genç iken kitaptan okurken her şey güzeldir, zaman geçer her şey paraya döner, para konuşur, bu düzen hep böyle sürüp gidecek biz hiçbir şey yapamayız dostum..."

Bu eski ama büyük devrimci yoldaşıma da söyleyecek tek bir cümlem var...

"Vay guzzum vay...!"

Ne büyük devrimciymişsin zamanında be...

Ne kadar ilerici adamsın sen be...

İşte "örgütsüz" ve kendine bir dönemler "devrimci" diyen bir bireyin gerçek sonu...

Bakın ne diyor: "Hiçbir şey yapamayız, bu düzen hep böyle sürüp gidecek..."

Kime hizmet sizce bu söylem????

Barış ve sevgi dolu günleri görmek dileğiyle...

Fransa'da Gençlerin İsyanı Devam Ediyor

Fransa hükümetinin "İlk İş Mukavelesi" adı altında gençlere yönelik geçirdiği yasaya karşı protestolar devam ediyor.

Geçtiğimiz hafta daha da büyüyen protestolara lise öğrencileri ile sendikalar da katılarak hükümetin gelecek nesillere karşı saldırısına izin veremeyeceklerini gösterdiler.

Paris'te 23 Mart'ta yapılan eyleme 500 bin öğrenci, genç ve olgun çalışanların katılması Fransız hükümetini köşeye kistirdi. Paris'te polisle çatışmalar yaşandı. Polis göstericilere karşı göz yaşartıcı bomba ve coplarla müdahale etti. Gençler ise hükümetin gerek yasalarla gerekse de güvenlik güçleri aracılığı ile yaptığı saldırıları protesto ederek, arabaları yakarak ve dükkanları yağmalayarak cevap verdi.

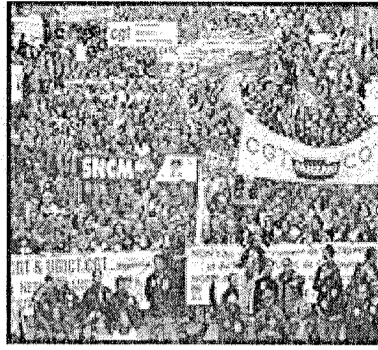
28 Mart günü ise polise göre gösterileri örgütleyenlere göre ise 3 milyondan fazla kişi sokaklara döküldü. Grevler hava, tren ve otobüs seferlerini kapattı. Polisin ülke çapında 878 tutuklama yaptığı bildirildi. Sendikaların ve sol

muhalefetin gençlikle dayanışmaya gitmesi karşısında İçişleri Bakanı 200 kadar rübeli polisi bakanlıkta şarap ve hafif yemeğe çağırdı. Bu ayın başından itibaren yürürlükte olması gereken yasanın ise sendikalarla yapılacak olan görüşmelerin neticesi için bekletilmesini istedi.

Gençlerin, sendikaları da desteği ile, bu isyanı karşısında Devlet Başkanı Chirac ve Başbakan Dominique de Villepin yasayı geri çekmeyeceklerini açıklarken sendikalarla konuyu görüşmeyi kabul ettiler. Hükümet protesto eylemlerini yatıştırmayı ve sendikalarla uzlaşmayı hedeflerken sendika liderleri de çalışanların haklarını geçici olarak korumaya çalışıyorlar.

Fransa'da işsizliğin yüzde onlarda seyretmesi ve gençler arasında işsizliğin bazı yerlerde yüzde 50'ye kadar ulaştığı dikkate alındığında hükümetin işsizliğe çare üretmekten ne kadar aciz olduğu açıkça görülebilir. Fransız tekelleri ve patronları ucuz işgücü talep ediyorlar. Fransa'da 19 yüzyıl çalışma koşullarını devreye koymak istiyorlar. İşçilerin ve de gençlerin Çin, Hindistan ve Türkiye gibi ülkelerde olduğu gibi ucuz çalışmasını ve sefalet içinde yaşamalarını istiyorlar. Patronlar rekabet edebilmek için bunlara "ihtiyaçları olduğunu"

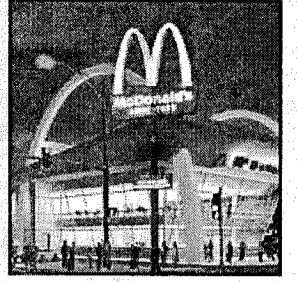
açıklarken azami kârlar sayesinde sağladıkları milyarlarca Euro servetin artmasını talep ediyorlar. Patronlar servetlerini anca ucuz işgücü sayesinde daha da artırabilirler.

Ancak Fransa'daki gençler mevcut sistemi değiştirmeden iş güvencesi istiyorlar. Gençlerin işsizliğin ve de yeni yasanın kapitalizm-empyralizmin varlığından göremediklerinden sistemin yıkılması ve işçilerin devletin kurulması gerektiğini göremiyorlar. Gençler anne ve babalarının sahip olduğu haklarla yetinmeyi tercih ediyorlar.

Fransa'daki gençlerin eylemleri ve işçilerin onlara sağladığı destek aynı zamanda sınıf mücadelesinin zamanın ne kadar gerisinde kaldığını gösteriyor. Bir taraftan mevcut hakların korunması için mücadele yürütürken aynı zamanda iktidar için kitleleri eğitmek ve örgütlemek her yerde olduğu gibi Fransa'da da açıkça kendini dayatıyor.

Yeni Gine'de Gençler Sokakta

McDonald gerek sunduğu gıdalarla gerekse de çalıştırdığı işçilere verdiği ücretlerle insan sağlığını tehdit etmeye devam etmektedir.

ABD emperyalist tekeli McDonald genellikle lise ve üniversite öğrencilerini çalıştırmaktadır. Çalışmak zorunda olan bu gençleri de her ülkede belirlenen asgari ücret altında bir ücretle çalıştırmaktadır. Bazı metropollerde hasta olup da çalışamayacak durumda olan gençlere hasta parası vermeyerek ailelerinden birisinin gelip çalışmasını önermektedir.

Tüm bu sömürüye karşı Yeni Gine'deki McDonald çalışanı gençler 18 Mart günü iş bırakarak gençler için uygulamadaki ücretleri ve asgari ücreti protesto etmek için Auckland şehir merkezine bir yürüyüş düzenlediler.

20 Mart günü de bin civarında lise öğrencisi, okul yönetiminin disipline verme gözdağına aldirmeden göstericileri desteklemek için okullarını terk ettiler. Protestocu gençler arasından iki tanesi McDonald ve Burger King önünde durarak girişi engellediler iddiasıyla polis tarafından tutuklandılar.

Halihazırda Yeni Gine'de saat başı asgari 9.50, 18 yaşından küçükler için ise 7.60 dolar olan ücretlere 27 Mart'tan itibaren 75 centlik bir artış öngörülmüştür. 16 yaşından küçükler içinse ücret ayarlaması yoktur.

Gösterilerin ardından McDonald sendikalarla görüşmeye oturarak gençler için ayrı ücret uygulamasını kaldırdığını açıklamasının ardından Yeni Gine'de 90 petrol istasyonu bulunan İngiliz emperyalist tekeli BP de gençler için ayrı ücret uygulamasını kaldırdığını açıkladı.

Almanya'da Üniversite Hastaneleri Grevde

16 Mart'ta Almanya üniversite hastaneleri çalışanlarının ücret artışı, çalışma saatlerinin uzatılmaması talepleriyle ve ek mesai ödemelerine kısıtlama getirilme girişimlerine karşı greve gitmişlerdi. 22 bin doktor yüzde 30 artış talep ederken bu taleplerinin uzun zaman ücretlerinde yaşanan gerilemeden kaynaklandığını dile getiriyorlar.

Munich, Heidelberg ve Bonn'da başlayan grev Almanya'nın Bavaria ve Baden-Wuerttemberg eyaletlerine de yayıldı. 20 Mart'ta tekrar greve giden üniversite hastane doktorları her yıl toplam olarak 50 milyon çalışma saatlerinin ödeneksiz geçtiğini açıkladılar.

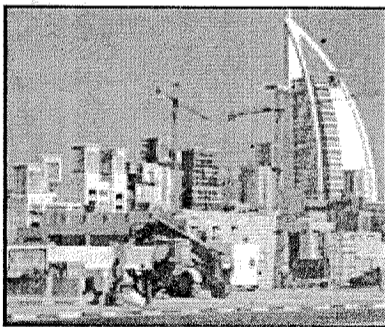
Bilindiği gibi Merkel CDU-SPD hükümeti yönetime gelir gelmez işçilerin çalışma saatlerini artırmaya girişmişti. Hükümet Almanya'nın yaşadığı ekonomik çıkmazdan ancak böyle kurtulabileceğini ilan etmişti. İşçilere karşı yapılan bu saldırılar döneminde beyaz yakalı çalışanlardan fazla ses çıkmaması hükümetin işini kolaylaştırmıştı. İşçilere karşı saldırılarında kazanımlar elde eden hükümet şimdi ise beyaz yakalı çalışanlara karşı saldırıya geçti. Bunu da üniversite hastanelerinde çalışan doktorların ve personelin çalışma saatlerini artırarak, ücretleri sabit tutarak ve mesai de ödemeyerek yapmaya çalışıyor.

Dubai Burcu İşçilerinin Protestosu

Dubai'de inşaatı hala devam eden Dubai Burcu kulesinin dünyada en yüksek bina olacağı söyleniyor... Bu binanın inşaatında çalışan işçiler ise çok düşük ücretle çalışan Asyalı işçiler...

Uzun zamandır işverenler tarafından ücret artışı konusunda oyalanan işçiler geçtiğimiz hafta isyan ederek iş bırakma eylemi başlattılar. Sayıları 2,500 kadar olan işçiler 180 yıl önceki fabrika işçilerin yaptığı eylemleri hayata geçirdiler; işverene ait ofis, bilgisayar, araba ve mülkiyetine saldırarak ve onlara zarar vererek...

Dubai Burcu işçilerinin bu grevi ne kadar ilkel olsa da yine de işçiler arasında dayanışma kendini anında gösterdi; Dubai Havaalanı işçileri Dubai Burcu işçilerini desteklemek amacıyla greve

gitti.

İnşaat şirketi düz işçilere günde 3 dolar ehli işçilere ise 6 dolar ücret vererek onları bütün gün çalıştırıyor. Bu yetmezmiş gibi inşaatın lojmanlara işçileri taşımak için ayarlanan otobüs servisleri gecikmeli seferler düzenleyerek işçiler üzerinde ek baskı unsuru olarak kullanılmaya başlandı. Vardiya sonrası buna dayanamayan işçiler işverene ait makineleri kırmaya ve ofisleri kırıp dökmeye başladılar. Yeni

vardiya için gelen işçilerin de kendi yoldaşlarına katılarak eylemleri genişlettiler.

Düz işçilerin yanında ehli işçilerin de topyekün greve gitmesi karşısında işveren konuyla ilgili bilgi almak isteyenleri güvenlik görevlileri aracılığı ile işçilerden uzak tutuyorlar. Burjuva basına dahi bilgi vermeyen işveren yaptığı insanlık dışı uygulamalarını gizlemeye çalışıyor. Diğer yandan burjuva basına bilgi veren bir işçileri bakanlığı memuru işçilerin "ücret artışı, ek mesai, daha iyi sağlık hizmeti ve insanca muamele" talep ettiklerini açıkladı.

Birleşik Arab Emirlikleri'nde son dönemde işçi grevleri ve eylemleri ücret artışı talebinden ya da ücretlerin zamanında ödenmemesinden kaynaklanıyor.

OKUYUCU MEKTUBU

Diren Yağmur

Gizli Anayasa

İç Güvenlik Strateji Belgeleri...

Milli Güvenlik Belgeleri...

TC Devletinin Gizli Anayasası...

TC Hükümeti uzun süredir TSK(Türk Silahlı Kuvvetleri) ile arasında sorun olan belgeleri sonunda onaylamış. Belgelerin içinde ne yok ki; irticaya, bölücülüğe, aşırı sol hareketlere ve Kıbrıs'taki askeri varlığın korunmasına kadar her şey...

1980 darbesinden sonra kabul edilen darbe anayasası bile istediklerini yapmaya yetmiyor. Bir taraftan demokratikleşme diyerek halkın gözünü boyuyorlar, diğer taraftan gizli belgelerle halkın üzerinde terör estiriyorlar...

İki yüzlülüğün bu kadarı dedirtecek şekilde hiç utanmadan (zaten utanmamalarını da bekliyoruz.) insanların gözlerinin içine baka baka yalan söylüyorlar...

Kıbrıs'ta çözüm isteyen taraf kendileriymiş(masal anlatıyorlar). Belgelerde Kıbrıs'taki askeri varlığın korunması konusundaki madde çözüm için herhalde. Bir taraftan "ben çözüm istiyorum, Rum tarafında bilmem kaç adım öndeyiz" diyeceksin, diğer taraftan alttan alta kararlar alıp işgalden vazgeçmeyeceğini söyleyeceksin. Çocuklar bile güler bu palavralara...

Niçin kimsenin sesi çıkmıyor. Başka ülkelerde böyle bir belge açıklansa ya da açığa çıksa kıyamet kopar. Ama ne Türkiye'de ne de Kıbrıs'ta hiç kimse daha ağzını açıp bir şey söylemedi. Hani "çözüm" isteyen hükümet partileri, hani işgale karşı olan partiler. Susmak onaylamaktır. Böyle önemli bir konuda susuluyor olması düşündürücü. Kıbrıs halkının kaderini tayin eden kararlar Türkiye'de generaller tarafından alınıyor ve bağımsız devlet olduğunu iddia eden Kuzey Kıbrıs yetkilileri susuyor...

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyüyoruz,
İşçi Sınıfının Verdiği
Vergilerden Elde
Edilen Kaynaklarla
Sermaye Sınıfı Daha
da Güçlendiriliyor!**

Kavgamız

Yusuf Akın

E-mail:ykavgamiz@yahoo.com

Ağıllarda Yaşam!

Son iki haftadır CTP'nin yayın organı YeniDüzen'de sürekli olarak gündemde tutulan bir konu var.

Konu Alayköy ağıllar bölgesindeki hayvan barınaklarını "konut"a dönüştürüp bu binalarda yaşamlarını sürdüren kişiler.

Bu kişilerin sayısı azımsanmayacak sayıda.

Hayvan barınağından bozma iki odaların aylığı 200 YTL.

Hatta bazılarının üzerine ikinci katlar bile çıkmış yer kazanmak için!

Bu kötü koşullara biruc çevredeki hayvan ölüleri eklenince ortaya çıkan manzaranın rezilliği daha da artıyor!

Evet bu bir rezillik!

Peki kimin rezilliği?!

Bu yayınları yapan YeniDüzen gazetesi CTP'nin siyaseti doğrultusunda yayın yapan bir gazetedir.

CTP şuan DP ile hükümetçilik yapmaya soyunan bir parti!

Hem de hükümetin büyük ortağı durumunda!

Bu hükümet gün geçmiyor ki ülkemizdeki ekonomik koşulların ne kadar da iyileştiğinin propagandasını yapmasın!

Ve yukarıdaki haberi gündeme taşıyan YeniDüzen de bu propagandanın başlıca aracı durumunda!

Peki ne oldu da YeniDüzen ülkedeki bu rezilliği gündeme taşıma ihtiyacı hissetti?

Bunun nedeni "tarafsız yayıncılık" mı yoksa?!

Hiç sanmıyorum.

Daha önce defalarca bu tip yayınları ve sonrasında yaşananları hep birlikte izledik!

Önce böylesi yayınlar yapıyor, sonrasında ise bir şov yapılarak göstermelik bir uygulama ile CTP önderliğindeki hükümetin ne kadar halktan yana olduğunun propagandası yapılmakta!

Ülkemizde yaşanan bu rezillik sadece Alayköy bölgesindeki ağıllar için geçerli değildir.

Yüzlerce köy bölgesindeki ağıllar

aynı durumdadır!

Ülkemizde sayıları belki de binleri bulan insan bu insanlık dışı koşullarda yaşamlarını sürdürmek zorunda kalıyor!

Bu insanlar ülkeye, daha ucuz çalışacak bir işçi kesimi yaratılması için getirilmekte ve aldıkları ucuz maaşlar ve astronomik ev kiralari karşısında bulabildikleri böylesi kötü koşullarda yaşamlarını sürdürmeye mahkum edilmektedir!

Birçok kişinin sahip olduğu düşünce şöyledir: "Kim dedi gelsinler Kıbrıs'a! Zaten gelirler ve bozarlar bize ülkemizi!" "Zaten onlar böyle yaşamaya alışkındır! Geldikleri yerde daha iyi yaşamazlar ya!"

Bu düşünce kabul edilebilecek bir düşünce şekli değildir!

Dünya üzerinde yaşayan her bir insan, insanca yaşama hakkına sahiptir, yaşadığı yer neresi olursa olsun!

Yaşadığımız dünyadaki doğal kaynaklar ve insanlığın doğa üzerinde birçok noktada ulaşılmış olduğu kontrol edebilme yeteneği, yani doğa yasalarını öğrenme ve bunu üretim için kullanma yeteneği dünya üzerindeki tüm canlıların yaşamını sürdürebilmesi hatta bolluk içinde sürdürebilmesi için yeterlidir!

Bunun önündeki tek engel kapitalist düzendir!

Tekelci bir üretim şeklini almış olan kapitalizmin son bir yüz yılı aşkındır vardığı noktada emperyalizmdir!

Daha fazla kâr elde edebilmek için işçileri, emekçileri kötü koşullarda çalışmak ve yaşamak zorunda bırakan,

Daha ucuza mal edip daha çok kâr elde etmek için doğa yasalarına ters üretim yöntemlerine başvuran ve doğanın dengesini bozacak kadar zararlı işler yapan sermaye sahipleri bu düzenin sahipleri ve koruyucularıdır!

Bunu en yakınımızda Kıbrıs'ta bile rahatlıkla görebiliriz!

Son yıllarda üretimde ve satışlarda yaşanan artış ve buna bağlı olarak gelişen ekonomi!

Ama bunlar yaşanırken işleyen kesimlerin yaşamlarında yaşanan daha da geriye gidiler!

Birileri ucuza çalıştırdığı işçiler sayesinde büyük miktarda servet biriktirip lüks içinde yaşam

sürdürürken, işleyen, üreten ama daha da kötü şartlarda yaşamak durumunda kalan kesimler!

Hani nerede o hayat şartlarındaki iyileşme?!

Evet ortada bir iyileşme var, ama bu sadece küçük bir kesim için söz konusu!

Emperyalizmin temel kurallarından biri şudur: eğer birileri sermayesini artıracaksa, birilerinin daha da sömürülmesi şarttır!

Sermaye sahipleri sermayelerini kendileri çalışarak artırmazlar!

Başkalarını çalıştırarak ve onları her geçen gün daha da fazla sömürerek bunu yapabilirler!

Eğer ülkede ekonomik bir gelişme varsa, "doğal" olarak az sayıda birilerinin sermayesi artacak, geniş kesimlerin yaşam koşulları ise giderek daha da zorlaşacaktır!

Bu "doğal"lık kapitalizmin doğallığıdır!

İnsanlık için ise doğal olmayan, gerici ve barbarca olan üretim ilişkileri sonucu ortaya çıkan koşullardır!

Ama bu koşulları ortadan kaldırmak mümkündür!

Bunun yolu plansız, akıl dışı ve gerici kapitalist üretim ilişkileri yerine planlı, akılcı ve ilerici sosyalist ve sonrasında komünist üretim ilişkilerini koymaktır!

İşte o zaman ülkemizde ve dünyamızda 'Yeni Düzen'in boy boy yayınladığı manzaralar ortadan kalkacaktır!

İşte o zaman trafik, uyuşturucu, eğitim, sağlık, yaşam koşulları, iş koşulları ve yaşamımızdaki tüm diğer barbarca ve akıl dışı koşulları ortadan kaldırmak mümkün olacaktır!

Ama bunun için ilk önce CTP'nin ve tüm diğer kapitalist düzeni savunan partilerin 'Yeni Düzen'ini ortadan kaldırmak gerekmektedir!

Çünkü onların savundukları 'Yeni Düzen' bizlerin dillendirdiği düzenin önünde engel olan emperyalist düzendir!

Onların düzeni yeni değil miladını doldurmuş olan çağ dışı, eski bir düzendir!

Yeni bir düzen sosyalizmle gelecek olan insanca bir düzen olacaktır!

Bunun için ise mücadele etmek zorunlu bir şarttır!

NAZIM BERATLI'YA BİR CEVAP!

Nazım Beratlı yoldaş YeniDüzen'de geçen hafta yayınlanan iki makalesinde Marksizm'in bazı sorunlarına değindi!

Hakkıdır. Niye yapmasın?

Gel gelelim Nazım Beratlı yoldaş Marksizm'in genel ve basit doğrularını içinden çıkılması zor bir bilmece yığınının dönüşürdü.

Önce o bilmeceyi çözmeye çalışalım.

1. Üretim!

Üretim kaçınılmaz olarak toplumsaldır. Toplumun mevcut yapısı da üretime kendi özelliklerini empoze eder. Üretimin anlaşılması için bu özelliklerin ele alınması, üretim tarzının ele alınması şarttır. Gel gelelim üretim tüm bu toplumsal karakteristiklerinden soyutlanarak ele alınabilir. Öyle yapalım:

Üretim sürecinde üç faktör bir araya gelir:

1. İnsan emeği
2. İşin nesnesi
3. İş araçları

İnsanlar, iş araçlarını kullanarak işin nesnesi üzerinde çalışırlar. Ortaya yeni bir ürün çıkar!

Bunlardan iş araçları hali hazırda daha önce yapılan bir işin sonucudurlar. İş nesnelere eğer doğrudan tabiatın ürünü olan şeyler değilse, yani hammadde seler, onlar da daha önce yapılan bir işin sonucudurlar.

Okur bu iki faktörü daha detaylı olarak incelemek gereği duyabilir. İSCB Ekonomi Enstitüsü, Bilimler Akademisi yayını olan Ekonomi Politik Ders Kitabı, veya Nazım

Beratlı'nın da değindiği Kapital bu konuda başvurulması gereken kitaplardır!

Ama esas sorunumuz olan emeğe gelelim!

İnsan iş araçlarını kullanarak, işin nesnesi üzerinde çalışır. Emek verir. Bunu yapabilir, çünkü her insan iş gücüne sahiptir. İş gücü insanın fiziksel ve zihinsel güçlerinin toplamıdır!

Ortaya çıkan ürüne bakılırsa, bunun oluşması için iş aletleri yıpranmıştır, işin nesnesi şekil değiştirmiş yeni bir şekil almıştır, ve nasıl ki iş aletlerine ve hammaddeye iş gücü harcanmışsa, yeni ürün üretilirken de iş gücü harcanmıştır. Dolayısıyla yeni üründe hem iş aletlerine harcanan iş gücünün bir kısmı, hem hammaddeye harcanan iş gücünün tümü, hem de yeni ürün üretilirken harcanan iş gücü de aktarılmıştır. Ürüne baktığınızda bu olguyu göremezsiniz. İş gücü somuttur, ama üretim sürecinde harcanışı onu üründe soyut olarak depolar. Bir ürün üretildiğinde onun oluşması için iş gücü harcanmıştır. Bu iş gücü o üründe mevcuttur. Ama soyut bir varlık olarak mevcuttur!

Emek vermek, çalışmak, iş yapmak bunların hepsi de herkeste var olan iş gücünün emek sürecinde, üretim sürecinde ürüne aktarılmasını anlatır.

Bir ürüne ne kadar iş gücü aktarılmıştır? Bu nasıl ölçülebilir? Harcanan emek zamanıyla! Yeni ürünün üretilmesi sırasında iş aleti ne kadar kullanıldı? O alette var olan, cisimleşmiş olan iş gücünün ne kadarı yeni ürüne aktarıldı? Bu,

iş aletine harcanan emek zamanı temelinde tespit edilebilir. Aynı durum kullanılan iş nesnesi, veya hammadde için de geçerlidir. Onun üretilmesi için gerekli olan emek zamanı nedir? Bu da tespit edilebilir. Son olarak da yeni ürün üretilirken harcanan emek zamanı bilinmektedir. Bunların hepsi bir arada yeni ürün için harcanan emek zamanını verir.

Gerek yapılan işlerde iş bölümünün aşırı gelişmesi, böylece üretim sürecinde bir ürüne harcanan emek zamanının saniyelere bölünerek bilinebilir halde olması, gerekse bilgisayarlar üzerinden tüm bunların hesabının hem tek tek üretim süreci, hem de toplumsal olarak üretim süreci için yapılabilmesini mümkün kılmaktadır!

Yani her bir ürüne harcanan emek zamanını, zaman olarak tespit etmek için, başka bir deyişle doğrudan tespit etmek için gerekli herşeye sahibiz!

Bu imkana sahibiz ama bunu yapamıyoruz. Çünkü dünyayı yöneten burjuvalar gericidirler ve onların oluşturdukları sistemde bu iş doğrudan değil dolaylı olarak yapılmaktadır. Harcanan emek miktarı, ürünlerde cisimleşen emek zamanı miktarı, harcanan iş gücü, önce değer olarak tespit edilmekte, sonra değişimde bu değer kullanılmaktadır.

Değer! Değer işte ürünlerde yoğunlaşmış, ürünlerde birikmiş harcanan iş gücü miktarıdır. Her üründe soyut bir varlık olarak vardır. Ve bu, harcanan (toplumsal) emek zamanıyla belirlenir.

Nasıl ki Nazım yoldaş işleri karıştırmamak için (?) bileşik emekle falanla meşgul olmuyorsa, biz de toplumsal olarak gerekli emekle meşgul olmayacağız. Bu konuda da daha önce değindiğimiz kaynaklara baş vurula bilinir.

İş gücünü ürüne aktarmanın tek yolu üretim sürecidir. İş gücü o sürece giremezse üründe birikemez, üretim için harcanamaz. Emek, iş gücünün (emek gücünün) üretim sürecinde ürüne (iş nesnesine) aktarılmasıdır! Emek zamanı ölçülmemiş bir ürüne ne kadar iş gücü harcadığı tespit edilemez! Değeri bilinemez!

Kapitalizm şartlarında ürün pazar için, satılmak için üretilir. Bu şartlarda üretilen ürün de meta adını alır. Metaların içinde barındırdığı, onların üretimi için harcanmış emek miktarı, doğrudan, harcanan emeğin zamanı ile ölçülmez. Değişim, doğrudan harcanan emek zamanı karşılaştırılarak yapılmaz. Dolaylı olarak, değer üzerinden yapılır, değerler karşılaştırılır.

Değer, üründe birikmiş, yoğunlaşmış, cisimleşmiş iş gücü, kendini ortaya koymak zorundadır, görünmek zorundadır. O, değişim sürecinde kendini ortaya koyar, kendini gösterir. Değişim sürecindeki adı da değişim değeridir!

Kapitalizm şartlarında tüm ürünler meta olarak üretilirler. Satmak için üretilirler. Ve kapitalizm herşeyi metalaştırır. Meta haline getirilen bir diğer şey de iş gücüdür!

Değerin içinde bulunduğumuz kapitalist şartlardaki temsilcisi

devamı sayfa 6 ve 7'de

Okudunuz mu?

Kıvılcım
Yayınları
No: 4

**Kıbrıs
Sorunu**

Fiyatı: 5 YTL.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi Abonelik Formu

İsim-Soyisim:

Adres:

Yaş:

Öğrenim Durumu:

Meslek:

Telefon Numarası:

İstenilen
Abonelik Süresi

- 13 Sayı (9,000,000 TL./ 9 YTL.)
 26 Sayı (17,000,000 TL./17 YTL.)
 52 Sayı (30,000,000 TL./30 YTL.)

Tarih:

Abonenin imzası:

Bilgi için Abone Sorumlusu Yusuf Alkım Tel No: 0533 863 66 60

Kıbrıs'ta Haftalık Siyasi Gazete
SOSYALİST GERÇEK

Sahibi: Kıvılcım LTD.
Posta Adresi: Şht. Sıtkı Hasan Sok.
No:5 Kızılbaş Lefkoşa Kıbrıs
Tel: 0392 22 70 680

Basıldığı Yer: Toplumcu LTD.
Adres: Cengizhan Sok. No:7
K.Çiftlik Lefkoşa Kıbrıs

ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK KIBRIS MÜCADELESİNE SEN DE KATIL, KIBRIS SOSYALİST PARTİSİ SAFLARINDA YERİNİ AL!

SOSYALİST GENÇLİK

30 Mart Cuma 2006, Yıl:2 Sayı: 69

KSP GB Haftalık Yayın Organı

GENÇLİK GELECEK

Kıvılcım

BİR AFİŞ

İstanbul Üniversitesi'nde demokratik, nitelikli ve ticarethane olarak işletilmeyen bir üniversite isteyen öğrencilerin yaptığı ve okul duvarlarına astıkları afiş, ortalığı cehenneme çevirdi.

Çevik Kuvvet ve sivil polisler vahşice öğrencilere saldırdı.

Onlarca öğrenci yaralandı ve tutuklandı.

Türkiye'de bu tür olaylarla sık sık karşılaşılıyor ama bu durum sistemin ne kadar tahammülsüz olduğunu yeniden gösteren cinsten!

Yazımızın içinde afişte yer alan talepleri görüyorsunuz.

Bu afişi, bu talepleri bahane eden polis (daha doğrusu rejim), gaz bombaları ve coplarla demek ki üniversitelerin müşterileştirilmesini ve piyasalaştırılmasını savunuyor.

Öyle ya, insanlığın sırtından geçinen bu asalaklar her yıl öğrenciden harç-kayıt parası diye aldıkları milyon YTL'ler olmasa nasıl daha zengin olabilirler?

Bu afişi, bu talepleri bahane eden polis (daha doğrusu rejim), Barınma ve ulaşım ücretlerinin düşürülmesini ve yurt kapasitelerinin artırılmasını savunuyor.

Öğrenciler (istisnalar kaideyi bozamaz, burjuva veletleri hiç hiç bozamaz) parasızdır!

Kıt kanaat geçinirler!

Ev tutacak gücü olmayanlar yurttan, evdekiler ise güç bela geçinmeye çalışırlar.

Barınma ücretlerini öğrencinin kaldıramayacağı düzeye çıkarırlar, öğrencinin sokakta yatıp

NEDİR MP3 MÜŞTERİLEŞTİRMESE VE PİYASALAŞTIRMAYA KARŞI 3 TALEP

- 1) harçlar ve kayıt paraları kaldırılmalı üniversite içi hizmetler parasız olsun
- 2) barınma ve ulaşım ücretleri düşürülsün yurt kapasiteleri artırılsın
- 3) nitelikli ve bilimsel eğitim istiyoruz

MÜŞTERİ DEĞİL ÜNİVERSİTELİNİZ

naiversiteli_mp3@yahoo.com

kalkmasını istiyor olsa gerek.

(Gerçi sokakta yatsan bile huzur yoktur, polisin "sokakta yatmak yasak olan" copuyla "uyandırılırsın".

Yani insana sokakta bile rahat yoktur.

Yurtlardan ve okul içi ulaşımdan yine keselerini dolduran bu baylar, öğrencinin "ücretleri düşürün" yani kârlarınızı düşürün talebine sessiz mi kalacaktır? Sonuç, gaz bombası ve cop oldu!

Üniversite gençliğinin sorunları çok yönlü.

Afişte de dile getirildiği gibi demokratik, bilimsel eğitim de bunlardan biri.

12 Eylül'ün en büyük kurbanlarından olan üniversiteler hala çağdışı, yetersiz, ırkçı, gayri bilimsel bir yöntemle "eğitim" yapmaya devam ediyor!

TC burjuvazisinin, ABD ve diğer emperyalistlerin yaratmak istedikleri gençlik tipi, ta ilkokuldan başlıyor, katmerlenerek üniversiteye kadar geliyor.

Eh, öğrenci demokratik-bilimsel eğitim istiyorum derse, yani bilimi, gerçeği, diyalektiği istiyorum derse, bunun yanıtı TC burjuvazisi tarafından yine ve yine cop ile biber gazı olurdu!

Öyle de oldu...

Üniversiteli öğrenci arkadaşlarımız iyi bir işe imza atmışlardır.

Bu, birçok alanda faydalı olmuştur.

Böylesi taleplere dahi tahammül edemeyen TC burjuvazisinin, polis işbirlikçisi, kendi öğrencisini polise coplatan İstanbul Üniversitesi rektörünün gerçek yüzü bir kez daha teşhir edilmiştir.

Öğrenci arkadaşlarımız bu yazı yazıldığı sırada, 2. baskına karşı direnmişler ve okul içinde nöbet tutmaktadırlar.

Yaralanan ve gözaltına alınan arkadaşlara Kıbrıs'tan geçmiş olsun diyoruz.

Kendi talepleri etrafında birleşmeyi ve mücadele etmeyi başarmış olan öğrenci arkadaşlarımızın mücadelesini sahipleniyor ve dayanışmamızı gönderiyoruz.

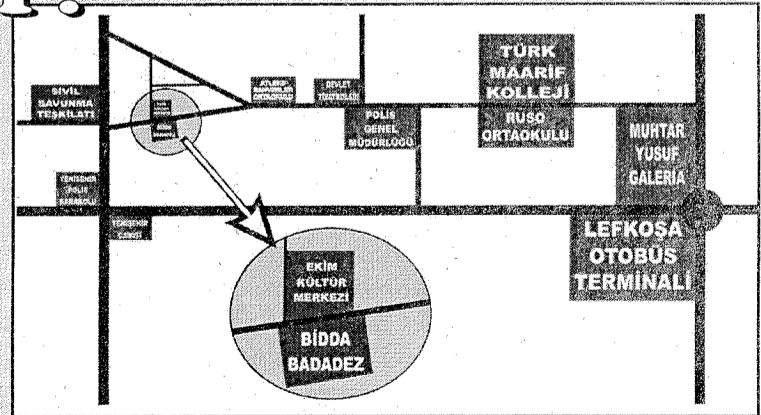
Talepleriniz taleplerimizdir!

Mücadeleniz mücadelemizdir!

E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi Sizi Bekliyor!

Uzun bir aradan sonra yeni binası ile faaliyete geçen E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi tüm ilerici ve demokratları birlikte çalışmaya bekliyor! Emegün Kurtuluşu İçin Mücadele'de kültür-sanat alanında mücadele eden E.K.İ.M, tüm işçi ve emekçilere bu mücadeleye katılma çağrısı yapıyor!

E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi adresi: Şht. Sıtkı Hasan Sokak No: 5 Kızılbaz Lefkoşa

Soru

Elektrik sorununa karşı Finlandiya'dan alınacak olan santraller işimizi görecektir mi? Neden kendi santralimizi kendimiz inşa edemiyoruz? Yoksa birileri buna engel mi oluyor?

Polemik

Özgür Düşünce gazetesindeki bir okur mektubunda Berlin Duvarı sosyalizmin duvarı olarak gösteriliyor! Yanlış! O duvar, Kruşçev haininin Avrupa'yı pay etme politikası nedeniyle yapılmıştır. Tarihten bahsedeceksek biraz daha dikkatli olmalıyız!

Üniversite Günlüğü

Fransa'daki öğrenci başkaldırısı artarak sürüyor. Darısı bizim üniversitelerin başına!!!

ŞİİR KÜPÜ

⚡ Trafik kazalarını önlesin diye kamera polislerinden konuyor dört bir yana.

Yahu bunlar ceza kesmekten başka bir işe yaramaz ki!

Trafik Kazalarını Önleme Derneği'nin araba tüccarlarına trafik kazalarıyla mücadele eden ötürü teşekkür plaketi verdiği bir ülkede Robocop koysan kaç yazar!!!

Kamerayı gördüğünüz yerde kameraya dil çıkarınız ey ahali!

Böyle başa böyle tıraş!

⚡ Fok avı başladı.

Kanada hükümeti marifetmiş gibi postları için öldürülecek olan fok sayısını 300 bin adete "sınırlamış"!

Özürleri kabahatlerinden büyük!

Kürk tüccarları, giyim şirketleri kâr etsin diye soyunu kurutuyorlar

hayvanların!

Hayvansever tiplerin yaptıkları eylemler de zavallılıktan öte değil!

Kapitalizm varolsun ama hayvanlar öldürülmesin ha?

Şaşarım sizin aklınıza!

Bu adamların "teknolojileri" yüzünden buzullar da erimeye başladı, hepiniz fok avında ve protestusunda su altında kalın!

⚡ Abdullah Korkmazhan kardeşimiz köşe yazılarında sosyalizmin kaçınılmaz olduğunu söylüyor.

İyi de bu sosyalizm nasıl kurulacak, ne biçim bir sosyalizm olacak, bunu Abdullah kardeşin partisinin programı söylemiyor.

BKP programında sosyalizmin inşası değil, kapitalizmin cicileştirilmesi var.

Kapitalizmin cicileştirilmesi kaçınılmazdır deseydin daha iyiydi be kardeş...

⚡ Akaryakıtta gene zam! Akaryakıtta zam demek herşeye zam demek!

Yediniz be milleti!

Gelirimiz 10 bin dolarmış!!!

Yalan, palavra!

Yeni zam gelmeden bir bidon benzin alayım bari de, efkarlandıkça içerim!

İçkiye para mı yeter!!!

"Marksizm, yalnızca sosyalizmin teorisi değil, kendi içinde kapalı bir dünya görüşü, Marx'ın proleter sosyalizminin mantıksal olarak çıktığı felsefi bir sistemdir. Bu felsefi sisteme diyalektik materyalizm denir."

Yazar: J. Stalin

Kitap: Exerler Cilt I

YayınEvi: İnter Yayınları

Sayfa: 264

www.ozgurkibris.net

Özgür Bir Kıbrıs İçin mücadelenin, İnternetteki Adresi

Sovyet Ekonomistleriyle Beş Görüşme 1942-1952

Bölüm: 12

24 NİSAN 1950 TARİHLİ TARTIŞMANIN TUTANAKLARI

(Saat: 23.30)

Geçen Sayıdan Devam...

Ücret nedir? Ücret, yaşamı sürdürmek ve biraz tasarruf için minimumu ifade eder. Asgari yaşamın ne olduğunu, nominal ve gerçek ücretleri canlı ve ikna edici bir şekilde göstermek gerekir. Kapitalizme karşı ücretler temelinde mücadele ediyoruz. Çağdaş yaşamın canlı gerçeklerini ele alalım. Para biriminin değeri düşen Fransa'da milyonlar alıyorsunuz, ama birşey satın alamıyorsunuz. İngilizler ise en yüksek ücretlere ve ucuz mallara sahip olduklarının çığırkanlığını yapıyor. Nominal ücretler yüksek olsa da, birakalım tasarrufu, asgari yaşamı bile idame etmekten uzak olduğu gerçeğini saklıyorlar hep. İngiltere'de ekmek, et gibi belli ürünlerin fiyatları düşük; ama işçiler bunları çok az miktarda, karneyle alabiliyor. Diğer ürünler ise piyasada şişirilmiş fiyatlarla satın alınıyor. Değişik fiyatları var. Amerikalılar, yüksek yaşam standartları konusunda oldukça kibirliler; ama yine kendi verilerine göre, işçilerinin üçte ikisi asgari yaşam olanaklarından yoksun. Kapitalistlerin bütün bu hileleri teşhir edilmelidir. Somut gerçekler temelinde, uzun zamandır süper karlar ve sömürgeler üzerinden geçinen bu İngiliz işçilerine, kapitalizmde gerçek ücretlerin

düşüşünün bir aksiyom olduğunu göstermek zorundayız.

Onlara, bizdeki iç savaş sırasında herkesin bir milyoner olduğunu, bu dönemde fiyatların en düşük seviyesinde olduğunu, ekmeğin, kilosu bir rubleden satıldığını, ama ürünlerin karne usulüyle alındığını anlatabiliriz.

Bizde ücretlerin hesaplanması farklıdır. Ülkedeki gerçek ücretlerle ilgili durumu somut gerçekler temelinde göstermek gerekir. Bu, büyük bir devrimci ve propaganda öneme sahiptir.

Ücretler sorununu tekeli kapitalizm ile ilgili bölümde ele almak ve günümüz koşullarında tekrar değinmek doğru olacaktır.

Kitap taslağında ilk birikime geniş bir bölüm ayrılmış. Bu konuya iki sayfada birkaç kelime ile değinebilirsiniz. Burada bellibir düşesin köylüleri nasıl toprağından sürdürdüğünden bahsediliyor. Bugün bütün bunlarla kimleri etkileyeceksiniz? Daha önemli konular ise bırakılmış. Emperyalizm çağı çok daha canlı örnekler sağlıyor oysa.

NOT: L.M. Gatovsky, I.I. Kuzminov, I.D. Lapyev, L.A. Leontyev, K.V. Ostrovityanov, V.I. Pereslegin, A.I. Pashkov, D.T. Shepilov ve P.F. Yudin'in notlarına göre düzenlenmiştir. Ayrıca Atlas, Arakelyan, Bolgov, Vasilieva, Gusakov, Kozlov, Lyubimov ve Rubinstein'in notları da dikkate alınmıştır.

Künye: Sosyalist Gençlik, Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi yayın organıdır. Ücretsiz olarak, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesi eki olarak ve elden dağıtılır.